

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

In amintirea Mea

4 Autoritate colectivă

5 Cu un gând

6 Servire, nu interes personal

12 Nucul

13 Am descoperit o comoră - 2

15 Companiile - un an de la lansare

17 Teologia biblică

19 Mai multe crudități sau numai crudități?

Editoriale
3, 4

Interviu
9

Colțul copiilor
22

Știri
23

În numărul viitor:

Rapoarte de la
adunările electivale ale
conferințelor

Grupele mici

Pot spune că valoarea lucrării în grupe mici, care a fost prezentată și în articolele din *Curier*, în lunile august, septembrie, octombrie 1997, este pe deplin confirmată. Iată un exemplu recent.

În ianuarie, dr. Szigeti Jenő, pastor pensionar, profesor la Universitatea Miskolc, Ungaria, a condus o serie de conferințe de evanghelizare la Târgu-Mureș. Conferințele au avut un mare succes. Sute de persoane au participat la acest program, alături de membrii bisericii.

Cu această ocazie am văzut pe viu avantajele, binecuvântările lucrării grupelor mici. Cred în evanghelizarea prin grupele mici! Această manieră de a lucra trebuie să ajungă un mod de viață.

Szász Ernest, Conferința Transilvania de Sud, Târgu-Mureș

Dar bacalaureatul?

Cred că fiecare dintre noi a simțit o bucurie în suflet, când a aflat că problema armatei și-a găsit rezolvarea (*Curierul Adventist*, ianuarie 1998). De-a lungul anilor, advențiștii au avut de suferit din această cauză, dar acum putem să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru această libertate.

Însă o problemă ne mai confruntă. Oare problema examenului de bacalaureat nu-și va găsi rezolvarea? Deseori, când citim veștile misionare, rămânem uimiți

de felul în care lucrează Dumnezeu chiar atunci când se pare că nu mai există nici o rază de speranță...

Ne place să auzim cum reușesc tinerii noștri să facă față unor încercări grele... dar, dacă am fi în locul lor, ne-am putea da seama cât e de „ușor”. Vedem cum, în fiecare zi, au loc schimbări, și învățământul nu duce lipsă de ele. Nu e ușor să fii tu singurul adventist într-un liceu și, mai ales, într-un oraș.

Nu e o glumă ca, din toate clasele a XII-a, să fii singur... Ce poți face, când profesorul îți spune că un elev nu e mare pagubă, că, pentru un singur elev, comisia de examen n-are cum să mai vină a doua oară?

Atunci când plăcerile acestei lumi te atrag cu puterea unui magnet uriaș, a merge la școală în Sabat, la un examen, și se va părea un lucru foarte banal. Dar, din fericire, mai sunt și tineri care vor trece peste încercări, chiar dacă ar fi să renunțe la ce au mai de preț.

Oare își va găsi această problemă rezolvarea până în luna iunie, când va fi o nouă „încercare”?... Dacă se poate, faceți ceva pentru tinerii care, în această vară, vor da bacalaureatul!

Ramona V., Sălaj

Răspuns: Ne bucurăm și mulțumim lui Dumnezeu pentru toți tinerii care își pun problema sfințirii Sabatului, ca dovadă a loialității lor pentru onoarea lui Dumnezeu. Suntem recunoscători

Celui Atotputernic pentru experiențele și biruințele pe care tinerii noștri le-au câștigat și în domeniul educației școlare.

În privința examenelor de bacalaureat de anul acesta, situația este similară celei de anul trecut. Un singur examen - oral - este planificat pentru două zile - vineri și sâmbătă. Fiind un examen oral, se poate discuta la nivelul comisiei planificarea ca tinerii noștri să dea proba vineri.

Potrivit datelor publicate de Ministerul Educației Naționale, planificarea examenelor pe zile este următoarea: 22-23 iunie (luni, marți) - primul examen oral, limba română, 26-27 iunie (vineri, sâmbătă) - al doilea examen oral (probe diferite, la alegere), 28 iunie (duminică) - examen scris, limba și literatura română, 30 iunie (marți) - lucrare scrisă, în funcție de profil, 1 iulie (miercuri) - lucrare scrisă la materia la alegere.

În urma discuțiilor cu Ministerul Educației Naționale, s-a obținut o bună planificare și pentru admiterea la liceu: 7 iulie (marți) - limba română, 8 iulie (miercuri) - limba maternă, 9 iulie (joi) - matematică.

În privința examenelor la colegii și universități, Ministerul Educației Naționale stabilește o perioadă mai mare în care se pot da examenele, fiecare instituție de învățământ superior având astfel posibilitatea să-și stabilească singură propriile date pentru examene. - Gheorghe Modoran, directorul Departamentului Educație al Uniunii Române.

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engel-
hardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor
Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu
Secretar de redacție
Mihail Ghioldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrite nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Oferim articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și sănătate.
Adresa: str. V. Brâniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXX nr. 4

Suferință în casa iubirii

Cât de multă suferință aducem cu noi la biserică? Discordie în familie, boli care taie elanul și bucuria de a trăi, apăsarea neîncetată a lipsurilor, neîmplinirea celor mai dragi așteptări. Venim „trudiți și împovărați”, în căutarea odihnei. Și adesea, la plecare, suntem mângâiați, întăriți și refăcuți.

Dar, nu rareori, cele ce se petrec în Sabat măresc suferința, în loc să o aline. Ne umplem de nemulțumire cu privire la calitatea predicilor și a altor activități. Conflictul vechi ne ține într-o închisoare a neîncrederii, ostilității și urii. Prietenii de o viață se năruie după o adunare administrativă. Suferim pentru că cei chemați să împartă dreptate nu iau măsuri juste și nimeni nu ne ia în seamă plângerile.

După fiecare perioadă de alegeri la comunități se stârnesc mai multe dezamăgiri, amărăciuni și nemulțumiri. Unii rămân cu impresia că nu au nici un cuvânt la conducerea bisericii. Alții sunt mârșniți că nu li se arată apreciere și recunoștință pentru slujirea lor, pentru sacrificiile făcute.

Răni primite în casa iubirii

Mulți suferă și, dacă i-am întreba: „De unde vin aceste răni?”, ei ar răspunde parafrazănd cuvintele profetice din Zaharia 13,6: „În casa celor ce mă iubeau le-am primit”.

Aceste răni nu trebuie lăsate nealinate. Avem o răspundere sfântă să ne îngrijim unii pe alții, ca membrii ai bisericii, până la vindecare. Pastori și conducători, avem o misiune pe care nu o putem neglija - să continuăm opera de vindecare sufletească începută de Domnul Hristos: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și or-

bilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4,18.19). Lipsurile, suferințele, nedreptățile oamenilor simpli trebuie să ne miște inima și să ne determine la acțiune. Ne înșelăm singuri, dacă sufletul nostru vibrează în fața unei prezentări artistice a suferinței umane de pe alte meridiane, dar întoarcem spatele dezgustați când suferința aproapei nu cere să intervenim.

Dar cine produce atâta rău? Cine lovește? Cine rănește? Cine nedreptățește? Dacă am pune în balanță plângerile pentru relele suferite și relele de care suntem conștienți că le-am produs, am constata o mare disproporție. Toți ne plângem că suntem nedreptățiți, dar nimeni nu recunoaște că a făcut nedreptăți. Toți am fost făcuți să suferim, dar nimeni nu recunoaște că a făcut pe cineva să sufere.

„Tu ești omul acela!”

Știm că o parte a suferinței ne-o creăm singuri, în mintea noastră vătămată de păcat. Dar, scăzând durerea propriei noastre rătăcirii, loviturile primite trebuie să fie egale cu loviturile date. Oricât de șocant este, trebuie să luăm la inimă cuvintele rostite de Natan în confruntarea sa cu David: „Tu ești omul acela!”

Fără îndoială că avem tendința să diminuăm, să justificăm, să neglijăm și chiar să uităm răul pe care l-am produs altora. Folosim măsuri diferite pentru purtarea noastră față de alții și pentru purtarea altora față de noi. Neatenți și stăpâniți de prejudecăți, lipsiți de răbdare și mai ales de iubire, rănim suflete și nu ne întoarcem să vindecăm, dăm glas bănuielilor rele și nu corectăm, nedreptățim și nu corectăm. Traseul pe care l-am parcurs în viață este însemnat de victime.

Singuri nu ne putem da seama de ceea ce lăsăm în urmă, decât rareori. Numai Duhul

Sfânt ne ajută să înțelegem ce efecte are purtarea noastră. Lucrarea Duhului ne conduce la pocăință, mărturisire, cererea și primirea iertării. Așa se deschide calea către schimbarea vieții.

Ce să facem cu durerile noastre?

Din nefericire, chiar după ce parcurgem procesul pocăinței și iertării, rămân destule răni nevindecate și dureri nealinate. Nu toți vor răspunde apelului la pocăință. Nu toți vor fi gata să recunoască gravitatea răului săvârșit. Unii dintre cei care ne-au greșit nici nu mai sunt în viață. Neadevărurile sau răutățile, o dată spuse, nu mai pot fi retrase, oricât de mult s-ar fi răspândit. Suferința sufletească, pagubele morale, pierderile suportate nu mai pot fi șterse sau recuperate. În exprimarea metaforică a Eccl. 1,15: „Ce este strâmb nu se poate îndrepta, și ce lipsește nu poate fi trecut la număr”.

Ce să facem cu ceea ce nu se mai poate îndrepta? Răspunsul este în jertfa Domnului Hristos. „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh” (Ef. 2, 13.16.17.18).

Scumpi frați răniți, sunt măhnit pentru suferința pe care, direct sau indirect, v-am produs-o. Sunt părtaș la durerea sufletească pe care ați îndurat-o chiar în casa iubirii. Aș dori să nu se mai facă nici un rău pe muntele Domnului. Dar, vă implor, lăsați sângele jertfei de pe Golgota să vă mângâie, să vă aducă împăcare, vindecare și speranță, pentru că o va face cum nimic altceva nu o poate face. Refacerea păcii și armoniei între frați este la fel de importantă ca și restabilirea relației cu Dumnezeu. Oricât de mare ar fi fost răul suferit, sângele Golgotei este mai mare, mai bogat și mai puternic. Suferința poate să se termine acum.

ab

Sună trâmbița, totul este gata, dar nimeni nu merge la luptă

Trăim înconjurați de multe paradoxuri. Lumea noastră este paradoxală și noi înșine suntem la fel. În timp ce resursele naturale se epuizează, omenirea devine tot mai risipitoare. În timp ce se aud tot mai multe avertismente cu privire la poluare, planeta este sufocată de deșeuri. În timp ce se discută enorm despre acceptare, toleranță, bună înțelegere, violența sporește îngrozitor.

Iar bisericile nu fac excepție. Paradoxurile lumii contemporane se regăsesc, în forme specifice, în lumea religioasă. Cu zâmbetul pe buze, se rostesc cele mai dure invective și, sub pretextul temerii de Dumnezeu, se făptuiesc nedreptăți strigătoare la cer. Înalți ierarhi se ceartă pentru împărțirea lăcașurilor de închinare, se clamează egalitatea dintre biserici, cu excepția faptului că una se vrea deosebită și mai presus de celelalte. Sunt acceptate și bisericile „surori” protestante, dar să vestească Evanghelia doar altundeva, nu aici, unde Evanghelia s-a vestit acum două mii de ani.

Așa este lumea în care trăim: paradoxală. Dar cum suntem noi? N-a fost niciodată un timp mai extraordinar decât acesta. Nevoile lumii sunt imense, iar așteptările ei, pe măsură. În timp ce societatea îi dezamăgește, oamenii caută spre ceva, spre cineva care să poată răspunde strigătului lor nerostit după dreptate, adevăr și siguranță. Și, inevitabil, biserica adventistă atrage privirile lor. Deși puțini la număr, adventiștii sunt răspândiți în întreaga societate. Și au un gust aparte. Un gust straniu. Prezența lor trezește interes, mirare, contrariere și ... speranțe.

Pentru semenii noștri, stilul de viață adventist este provocator. În ochii lor, Sabatul este o mare curiozitate, dieta biblică - un ideal respectabil, abținerea de la droguri - o marcă de verticalitate morală, zecimile - un fapt aproape incredibil, sistemul serviciilor divine - ceva inedit. Și ochii lor privesc a speranță: poate-poate oamenii aceștia deosebiți, cu obiceiurile lor ciudate, să reprezinte o șansă pentru problemele și pentru confuzia lor.

Pe de altă parte, în interiorul bisericii, se fac planuri măiestrit articulate și minuțios concepute, pentru evanghelizare. S-a declanșat pregătirea pentru seria de conferințe Net '98. Sateliții se rotesc cu precizie pe orbitele lor, aparatura este reglată, materiale auxiliare vor fi traduse, tipărite și distribuite, diaconii vor fi instruiți, sălile vor fi pavoazate... totul este gata.

De la amvoane se revarsă un adevărat potop de îndemnuri mobilizatoare cu privire la nevoile lumii, la datoria noastră, la responsabilitatea individuală, la favoarea de a fi concurențiatori cu Dumnezeu, la darurile spirituale pe care schimbătorul trebuie să le înmulțească, la strategii, planuri, ținte, etape... Trâmbița sună!

O oaste bine înarmată stă față-n față cu altă oaste. Doar o vale le desparte. „Sună trâmbița, totul este gata, dar nimeni nu iese la luptă” (Ezech. 7,14). Într-un târziu, se produce rumpărire și un tânăr purtând o armură completă încearcă să pornească la luptă, dar nu poate: „Nu pot să merg cu armătura aceasta, căci nu sunt obișnuit cu ea” (1 Sam. 17,39). Dar biruința a fost câștigată cu praștia. Unul singur a luptat pentru toți.

O noapte întunecoasă apasă asupra taberei unei mari oștiri. În tăcere, trei sute de luptători se furișează de jur împrejur. Totul este gata, sună trâmbița și... toți se avântă cu făcliile aprinse. Trei sute de oameni au luptat pentru tot poporul.

Totul este gata pentru o mare ofensivă a salvării, sună trâmbița cerului cu tărie, dar... În comunitatea noastră, sunt sute de luptători. Lumea îi privește cu interes și speranță. Sună trâmbița, totul este gata... și încet-încet un luptător încearcă să iasă la atac, purtând o armură complicată. Dar nu poate. A fost instruit cu privire la folosirea corectă a sulitei, i s-a explicat cum funcționează articulațiile armurii, i s-a demonstrat cum trebuie orientat coiful...

Iar toată armata așteaptă ca el să câștige bătălia. Ceilalți nu merg la luptă. Paradoxal, nu-i așa?

E miez de noapte și, în tăcere, o echipă (poate biblioteca mobilă, poate o grupă a Școlii de Sabat, poate niște tineri, oricum „o grupă mică”) stă pregătită de asalt. Membrii săi au fost instruiți cu privire la eficiența tehnicilor „surpriză”, li s-a demonstrat calitatea ulcioarelor care nu se vor sparge, decât lovite într-un anumit fel, și li s-a explicat despre efectul cumulat al strălucirii făcliilor și al rotirii lor ritmice. Iar toată armata așteaptă ca ei să câștige bătălia. Ceilalți nu merg la luptă. Paradoxal, nu-i așa?

Visez o zi sau poate o noapte, în care trâmbița va suna, totul va fi gata și toți, dar absolut toți vor porni la luptă, care cu praștia lui, cu ulciorul și cu făclia lui, care cu vorba lui bună, cu prietenia lui îndelung lustruită de folosire, care cu elocvența lui, cu darul ajutorării... fiecare cu ce este „obișnuit”, fiecare luptând, fiecare rugându-se, fiecare cu gândul că de el depinde totul. Atunci Goliat va fi doborât și biruința va fi a Domnului. Și se vor fi sfârșit paradoxurile.

Valeriu Petrescu, directorul Casei de Editură Viață și Sănătate

Cu un gând

Incă din primele zile, atunci când nu erau decât un grup firav de milerii rămași după dezamăgirea din 22 octombrie 1844, și până astăzi, când sunt o biserică în plină dezvoltare, cu peste zece milioane de membri în 180 de țări - adventiștii de ziua a șaptea, ca un corp colectiv, s-au luptat să treacă peste dezbinări și tensiuni. Au existat dezacorduri fie asupra semnificației expresiei „jertfa necurmată” (Dan. 8,11), fie asupra orei la care începe Sabatul, asupra hirotonirii surorilor, asupra legii din Galateni sau asupra altor subiecte. În orice caz, Biserica Adventistă n-a fost scutită de conflicte interne.

Dacă dezacordurile sunt, probabil, inevitabile, dată fiind natura umană, din nefericire nu întotdeauna am tratat aceste dificultăți în modul cel mai creștinesc.

Conflictele în corpul Domnului Hristos nu sunt o noutate. Cartea Faptelor descrie disensiuni care au existat chiar în primele zile ale bisericii nou-născute, când unii iudei de limbă greacă erau nemulțumiți „pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele” (Fapte 6,1). Mai târziu, a apărut o altă problemă care ar fi putut distruge unitatea întregii biserici și misiunea ei: „Câțiva oameni, veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: 'Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți'” (Fapte 15,1).

Prima biserică era formată din mulți iudei credincioși, care considerau că primirea Domnului Hristos nu înseamnă renunțarea la religia lor, ci este încununarea ei. Prin urmare, nu e surprinzător că un lucru atât de elementar și de esențial în concepția ebraică, cum era circumcizia, era privit ca având merite mântuitoare, mai ales într-un popor care nu înțelegea încă pe deplin Evanghelia predicată de Pavel.

Ca urmare, a avut loc „un viu schimb de vorbe și păreri deosebite” (vers. 2) asupra acestui subiect. În consecință, „au hotărât ca Pavel și Barnaba, și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri”. Astfel, prima biserică a hotărât că metoda cea mai bună de a trata neînțelegerea era să convoace o adunare a credincioșilor, care să găsească soluția.

Cartea Faptelor arată că, la Conciliul de la Ierusalim (cum a fost numit), unii dintre fariseii care Îl primiseră pe Domnul Hristos spuneau „că Nea-

Robert Folkenberg

murile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise” (vers. 5). În același timp, alții, cum a fost Petru, îndemneau să se renunțe la această idee, spunând: „De ce... puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?” (vers. 10). Pe scurt, au fost dezbateri aprinse. Luca spune că „s-a făcut multă vorbă” (vers. 7).

Biblia prezintă, în acest capitol, descrierea faptului că, între credincioșii sinceri, consacrați, aveau loc discuții cu privire la ceea ce, fără îndoială, era un subiect esențial, pentru că era legat chiar de semnificația noțiunii de mântuire.

Cartea Faptelor nu ne spune cât timp au durat dezbaterile. Participanții au hotărât să trimită câțiva soli, care să înștiințeze celelalte biserici de hotărârea conciliului. „Noi... cu un gând, am găsit cu cale să alegem niște oameni și să-i trimitem la voi, împreună cu prea iubiții noștri Barnaba și Pavel” (vers. 25).

Observați că erau „cu un gând”. Este greu să ne imaginăm că toți cei care participaseră la această adunare au fost convinși de corectitudinea hotărârii, chiar dacă fusese luată în prezența Duhului Sfânt (vers. 28). Totuși, textul nu sugerează căuși de puțin că vreunul dintre participanții la conciliu a refuzat să se supună acestei hotărâri. În definitiv, hotărârea nu venea deloc în contradicție cu Scriptura.

De fapt, versetele citate de Iacov (care par să fi pus capăt discuției) se refereau doar la faptul că oameni din afara poporului iudeu ajungeau să-L cunoască pe Domnul. Ele nu spuneau dacă aceștia trebuie sau nu să se taie împrejur. Astfel, nu existau motive biblice să nu se supună unei hotărâri cu care ar fi putut să nu fie de acord.

Cartea Faptelor este un model pentru biserica universală, pentru că se ocupă cu probleme universale. Sub puterea Duhului Sfânt, având Scripturile drept călăuzitor, acești credincioși s-au adunat pentru a lua o hotărâre - pentru întreaga biserică - într-o chestiune vitală, o hotărâre cu care nu toți au fost de acord, dar pe care ei n-au lăsat-o să le împiedice unitatea.

Aici se găsesc lecții pentru toți credincioșii.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 5 martie 1998

Este greu să ne imaginăm că toți cei care participaseră la această adunare au fost convinși.

Servire, nu interes personal

Chemarea de a servi unei biserici, în orice funcție, este o chemare de a le sluji oamenilor - în calitate de conducător. Conducerea din biserică ridică mai multe întrebări. Ar fi posibil ca stilul de conducere să nu fie în armonie cu etica creștină, chiar dacă obiectivele sunt spirituale, iar arena activității este în biserică?

Este posibil să-i tratăm pe oameni ca pe obiecte, în loc să-i tratăm ca fiind persoane? Care sunt implicațiile morale ale stilului de conducere adoptat? Pentru ce se exercită conducerea - ca să producă anumite rezultate numerice, să-i ajute pe oameni să crească spre asemănare cu Domnul Hristos sau pentru ambele? Există un conflict între creșterea structurilor organizatorice și creșterea spirituală a oamenilor?

Stiluri de conducere

Conducătorii bisericii au noțiuni diferite despre poziția și autoritatea lor. Mulți își împrumută ideile despre conducere din domeniul militar, din cel al afacerilor sau de la vreun pastor mai vechi, care a devenit idealul și exemplul lor. Henry Lindgren spune astfel: „Cu toții suntem constrânși uneori să ne dăm seama de marile deosebiri dintre oamenii care călăuzesc, orientează sau supraveghează activitatea noastră. Unii dintre ei sunt agreabili și nu își atrag multă ostilitate; alții sunt detestați... Dacă un conducător este agreat sau detestat depinde într-o anumită măsură de ce fel de om este el, dar și de stilul de conducere după care se călăuzește”.¹

Există trei stiluri mari de conducere: autocratic, pasiv și democratic.

Conducerea autocratică. James Lundy îl descrie pe „autocrat” ca pe unul care „ia hotărâri de unul singur, îi pune pe alții să le aplice,

Rex Edwards

critică repede și probabil cu asprime și influențează prin intimidare”.² Conducătorii autocratici își fac foarte puțini prieteni apropiați și în general supercentralizează autoritatea și responsabilitatea în ei înșiși. Nu de puține ori, acești conducători își mărturisesc atașamentul față de democrație, dar insistă ca ei să fie democrații care o vor conduce! Sunt dispuși să delege responsabilitatea, dar refuză să împartă autoritatea. Subordonații lor primesc un rol foarte redus sau nici un rol în luarea deciziilor ori în stabilirea programelor pe care trebuie să le aducă la îndeplinire. Weldon Crossland îl descrie pe conducătorul autocratic ca pe „un fel de oștire a Domnului formată dintr-un singur om. Acesta este comandantul suprem, plutonierul, caporalul și soldatul. El este mireasa de la fiecare nuntă și moștul de la fiecare înmormântare”.³ De obicei, acești conducători nu au încredere în oameni și nici în ei înșiși. Se simt în nesiguranță. Evită să împartă răspunderea și să formeze alți conducători, temându-se că astfel ar putea să apară rivali pentru funcțiile lor.

Conducerea pasivă. Michael J. Anthony îl descrie pe acest conducător ca pe unul cărui „îi place să lase lucrurile așa cum sunt și preferă să nu supere niciodată pe nimeni. Poate că metodele după care se lucrează nu sunt cele mai

bune, dar de ce să încerci să faci o schimbare, atâta timp cât merge așa? Motoul acestei persoane este: 'Nu te lega la cap, dacă nu te doare'... Ei preferă să lucreze singuri în birou, departe de acțiune... Sunt 'necombatanți' și 'purtați de curent'... Acești oameni sunt considerați mai mult capelani blânzi decât comandanți de trupe”.⁴ Un astfel de conducător dobândește imunitate față de cele mai multe lucrări administrative ale bisericii, precum și față de organizațiile ei, și spune: „Eu îi las totdeauna pe membrii laici să facă totul”. Nu par deranjați de faptul că lucrarea bisericii suferă și nici nu-și dau seama că refuză să ofere colaboratorilor lor încurajare, experiență și inspirație, chiar dacă deseori au nevoie disperată de acestea. Ei sunt conducători democrați la modul pasiv.

Conducerea democratică. Conducătorii democrați se consideră călăuzitori și sfătuitori. Ei ajută grupul să definească și să realizeze obiectivele pe care le-au însușit și le-au negociat împreună. Ei ajută grupul să-și întocmească programul și să-și stabilească metoda de lucru. Ei caută să-i atragă pe cei pe care îi conduc să lucreze împreună cu ei, nu pentru ei. Ei cred că democrația este dinamică, maturizându-se permanent, și creativă, prin faptul că solicită să participe mulți și acordă multă importanță oamenilor și calității vieții lor. „Între principalele elemente care o compun,” spune

Ordway Tead, „democrația are scopul să păstreze și să consolideze personalitatea fiecărui om, ideea respectului față de integritatea persoanei și noțiunea că se cuvine și că este foarte important ca oamenii să fie considerați un scop valoros în sine. În aceasta se cuprind descoperirea și folosirea talentelor unice, exprimarea cea mai deplină a puterilor creative, participarea responsabilă la crearea condițiilor care permit creșterea calității vieții personale.”⁵

Cu toții am lucrat alături de conducători ai bisericii care, deși vorbesc în favoarea procesului democratic, în practică îl resping. Nu rareori astfel de conducători vor „aranja” cine să facă parte din comitetul lor sau vor alege subordonați care sunt de acord cu ideile și cu programele lor. Ei sunt dictatori deghizați în democrați. Filozofia lor este că scopul scuză mijloacele. Engstrom dezvoltă ideea aceasta: „El se folosește de oameni și de aspirațiile lor ca să-și sporească autoritatea. Deseori le obține consimțământul, dar aceasta se face prin manipulare, prin ascunderea realității, prin porunci și amenințări.”⁶

Astfel, stilul de conducere pe care îl adoptăm este o alegere morală, cu implicații morale. Noi alegem dacă vom respecta personalitatea umană așa cum a respectat-o Domnul Isus sau dacă îi vom trata pe oameni ca pe obiecte. Este o alegere morală, pentru că îi poate conduce pe oameni fie spre libertate, fie spre sclavie.

Ce fel de conducere este necesară astăzi în biserică?

Conducerea pentru o comunitate spirituală

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o democrație spirituală, în care fiecare membru are drepturi egale cu ale tuturor celorlalți. E. Y. Mullins susține: „Democrația în conducerea bisericii este o consecință inevitabilă a doctrinei generale despre libertatea individuală... În religie, capacitatea omului de a fi autonom nu înseamnă decât autoritatea Domnului Hristos exercitată în și prin viața interioară a credincioșilor. Se înțelege, desigur, întot-

deauna, că El conduce această viață interioară conform Cuvântului Său descoperit... Preoția tuturor credincioșilor nu este decât exprimarea libertății individuale în relația cu Dumnezeu, așa cum democrația este exprimarea ei în raport cu biserica, în viața religioasă.”⁷

Membrii bisericii Noului Testament erau egali și toți aveau aceleași privilegii. Funcțiile de pastori și de prezbiteri erau rânduite pentru servire, nu pentru comandă, pentru conducere, nu pentru stăpânire. Funcția din biserică era o numire pentru a servi în folosul cauzei comune. Deosebirea dictată de

Rolul principal al pastorului este să înlesnească formarea caracterului creștin și să creeze un climat spiritual care să ducă la creșterea unei adevărate comunități spirituale.

darurile Duhului Sfânt evidențiază diferite sfere de slujire, nu funcții de autoritate; sfere de activitate, nu poziții sociale. Învățătura Domnului Hristos este clară: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob” (Mat. 20,25-27). John R. W. Stott declară: „Clericalismul autocratic este distructiv pentru biserică, sfidător la adresa Duhului Sfânt și nesupus față de Domnul Hristos.”⁸

Cei aleși în calitate de conducători spirituali în timpurile biblice aveau calități asemănătoare cu ale celor care lucrează în organizații economice și civice. Exista, însă, o deosebire. Ei aveau puterea Duhului Sfânt, care îi făcea în stare să fie slujitori ai comunității credin-

cioșilor, să manifeste atenție, preocupare și compasiune și să reflecte conducerea și scopurile lui Dumnezeu pentru această comunitate.

Obiectivele conducerii

Vance Packard descrie obiectivul conducerii ca fiind „arta de a atrage pe alții să dorească să facă ceea ce ești convins că trebuie făcut.”⁹ Dacă este adevărat lucrul acesta, atunci fiecare conducător din biserică trebuie să se întrebe: „Ce încerc să fac în și prin acești oameni?” Cum îi pot ajuta să-și dezvolte întregul potențial? „Ce încerc să realizez în și prin această biserică?”

Andrew W. Blackwood enumeră opt scopuri principale ale activității de păstorire din biserică: „Evanghelizarea după modelul Noului Testament, încurajarea creșterii creștine, religia din cămin, prietenia din biserică, progresul societății, misiunea internă, fraternitatea universală și misiunea mondială.”¹⁰ Dacă biserica este adânc preocupată de oameni, nu cumva toate aceste scopuri ar putea fi incluse într-un obiectiv atotcuprinzător, și anume că activitatea conducătorilor din biserică trebuie evaluată în funcție de contribuția lor, directă sau indirectă, la formarea caracterului creștin? Obiectivele pastorului trebuie să aibă în vedere ansamblul celor care au fost răscumpărați, renăscuți și care s-au grupat voluntar în „comunitatea iubirii”. Grija pentru oameni trebuie să ducă la preocuparea pentru creșterea lor. Astfel, scopul suprem al pastorului trebuie să fie sporirea ocaziilor ca oamenii să crească în valorile spirituale spre maturitate (vezi Efes. 4,13).

Rolul principal al pastorului este să înlesnească formarea caracterului creștin și să creeze un climat spiritual care să ducă la creșterea unei adevărate comunități spirituale. Pastorii sunt conducători conduși de iubire, viziune și compasiune. Ei au încredere în oameni. Ei cred că oamenii cresc prin cooperare voluntară. Robert Scheffield scrie astfel: „Deoarece conducătorul trebuie să inspire și să influențeze, un conducător fără entuziasm nu poate fi eficient. Dacă lui îi lipsește o vizi-

une, probabil că nici cei pe care-i conduce nu o vor avea".¹¹

O modalitate prin care oamenii cresc este implicarea lor în elaborarea și menținerea programelor și metodelor de lucru ale bisericii. Dacă li se spune ce să facă și cum să o facă, creativitatea individuală este înăbușită și se creează dependență spirituală. Asemenea canarilor, ei se mulțumesc să stea în captivitate și, ori de câte ori li se va da drumul, vor dori să se întoarcă în colivie. „Cel mai mare ajutor pe care putem să-l oferim poporului nostru”, spune Ellen White, „este să-l învățăm să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El, nu de pastori”.¹² Dacă adunările vor depinde de conducătorii lor, „rezultatul va fi o mare slăbire spirituală”¹³ și membrii bisericii vor „deveni slabi din punct de vedere religios”.¹⁴

Există, de asemenea, primejdia ca pastorii să adopte involuntar un model de conducere laic, în care ei privesc biserica la fel ca pe un serviciu unde există un șir ierarhic de șefi, iar ei sunt căpitani care transmit ordinele în jos. Grimes avertizează: „Există, deci, primejdia ca pastorul să împrumute din lume noțiunea de putere executivă, fără să o 'boteze' în învățătura mai amplă despre natura bisericii, conform căreia biserica este trupul Domnului Hristos”.¹⁵ Înțelepciunea lumii trebuie convertită în așa fel, încât să corespundă scopurilor și nevoilor bisericii.

Conducerea spirituală presupune să vedem biserica mai mult ca pe o facultate al cărei președinte este pastorul. Astfel, biserica este un loc în care sunt corelate închinarea, predica, educarea, servirea, vestirea Evangheliei, atragerea și implicarea oamenilor în activitățile bisericii, grija pentru membri, relațiile publice, formarea conducătorilor și a profesorilor, organizarea și conducerea. Pastorul este decanul și toți membrii sunt colegi în servirea. Astfel, un conducător al bisericii va evita să impună în mod arbitrar planuri sau programe persoanelor care n-au participat la întocmirea planurilor sau la luarea deciziilor. Pastorii vor fi susținători ai lucrării, nu stăpâni. Ei vor evita să

se ocupe exclusiv de creșterea unei structuri organizatorice, uitând să-i ajute pe oameni.

Conducătorul spiritual

Tehnicile de conducere singure nu vor face pe nimeni conducător de succes. Ceea ce este conducătorul ca om are mai multă importanță decât rolul de conducere asumat. Un conducător creștin este, înainte de toate, creștin. Dacă viața lui este condusă de Dumnezeu, plină de puterea Duhului Sfânt, conducătorul creștin trebuie să trăiască ceea ce mărturisește. Viața lui trebuie să fie credibilă. El este omul lui Dumnezeu, care reprezintă viața Domnului Hristos în mijlocul poporului Său. El este, în primul rând, o mărturie a harului lui Dumnezeu. El nu slujește în avantajul său, ci pen-

Ceea ce este conducătorul ca om are mai multă importanță decât rolul de conducere asumat.

tru ca membrii din adunările în care lucrează să-L cunoască pe Dumnezeu, să manifeste asemănarea cu Domnul Hristos și să ajungă la maturitate spirituală.

Conducătorii bisericii trebuie să aibă încredere în ei înșiși, ca să poată să-i accepte pe alții, să aibă încredere în ei și să-i slujească. Viața conducătorilor creștini îi are în centru pe alții, nu eul lor. Ea se alimentează dintr-un izvor spiritual, se identifică cu valori divine și crede în valoarea infinită a oamenilor.

Conducătorii creștini vor să-i spună poporului lui Dumnezeu: „Dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă unul singur a murit pentru toți, toți, deci, au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5,14,15).

Un corp al conducătorilor stăpânit de Duhul Sfânt și condus de

Dumnezeu evită autocrația și reprezintă un model de servirea. Conducătorul va alege „servirea, nu interesul egoist”.¹⁶ Conducătorul ascultă de îndemnul lui Petru: „Pastoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțea, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru, 5,2,3).

¹ Henry Lindgren, *Effective Leadership in Human Relations* (New York: Hermitage House, 1954), pag. 119.

² James Lundy, *Lead, Follow, or Get Out of the Way* (San Diego, Calif.: Pfeiffer and Co., 1993), pag. 92.

³ Weldon Crossland, *Better Leader for Your Church* (New York: Abingdon Press, 1955), pag. 14.

⁴ Michael J. Anthony, *Effective Church Board* (Grand Rapids: Baker Books, 1993), pag. 135.

⁵ Ordway Tead, *Democratic Administration* (New York: Association Press, 1945), pag. 58, 59.

⁶ Ted W. Engstrom, *The Making of a Christian Leader* (Grand Rapids: Zondervan, 1976), pag. 74.

⁷ E. Y. Mullins, *The Axioms of Religion* (Philadelphia: Griffith and Rowland Press, 1908), pag. 55, 56.

⁸ John R. W. Stott, *One People* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1971), pag. 33.

⁹ Vance Packard, *The Pyramid Climbers* (New York: McGraw-Hill, 1962), pag. 170.

¹⁰ Andrew W. Blackwood, *Pastoral Leadership* (New York: Abingdon-Cokesbury Press, 1949), pag. 16-19.

¹¹ Robert Sheffield, „New Trends in Leadership Practices”, *Church Administration* 31, Nr. 4 (ianuarie 1989): 18.

¹² Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, pag. 22.

¹³ *Ibid.*

¹⁴ *Ibid.*

¹⁵ Howard Grimes, *The Church Redeptive* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, Inc., 1956), pag. 9.

¹⁶ Peter Block, *Stewardship* (San Francisco: Berrett-Koehler Publishers, 1993), pag. 49.

Rex Edwards este director pentru educația continuă a pastorilor, la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Ministry, noiembrie 1997

Advențiștii de ziua a șaptea sunt realizatorii de vești bune

Într-o lume în care abundă veștile rele, noi, adventiștii, ar trebui să fim cunoscuți pentru că transmitem vești bune.

În perioada 11-15 martie 1998, fratele Ray Dabrowski, directorul Departamentului Comunicații la Conferința Generală, a făcut o vizită la București ca să cunoască preocupările Uniunii Române, în mod special în domeniul comunicațiilor, și să ne ofere ocazia să cunoaștem strategia de comunicații a Bisericii Adventiste.

În cadrul unui seminar organizat în campusul Institutului Teologic Adventist de la Cernica, fratele Dabrowski s-a întâlnit cu membrii comitetului local al Uniunii, cu președinții, secretarii, trezorierii și directorii departamentului de comunicații de la conferințe,

cu reprezentanții instituțiilor Uniunii și cu 16 corespondenți de presă. Fratele Dabrowski a prezentat rolul și importanța comunicațiilor în Biserica Adventistă, strategia de comunicații a bisericii, metode și tehnici de comunicare și comunicarea în timp de criză. Prezentările sale au deschis noi orizonturi și i-au entuziasmat pe participanți să promoveze acest aspect al lucrării.

Fratele Ray Dabrowski este jurnalist profesionist din Polonia. A lucrat în departamentul de comunicații din Uniunea Poloneză, înainte de a fi transferat la Conferința Generală.

Stimate frate Dabrowski, în calitate de Director al departamentului Comunicații la nivelul Conferinței Generale, sunteți cel mai indicat să ne spuneți care este rolul acestui departament în cadrul bisericii.

Sunt două idei care trebuie luate în considerare. În primul rând, comunicarea ne implică pe fiecare dintre noi în societatea în care trăim. Fără excepție, fiecare trebuie să comunice. Ca biserică, suntem membri ai societății și de aceea ar trebui să fim preocupați să comunicăm cu cei din jurul nostru. În scopul acesta, folosim metode de comunicare similare celor folosite de toți oamenii.

Dar ceea ce facem noi, ca biserică, se numește comunicare creștină. Procesul de comunicare este același, dar conținutul, motivația și obiectivul ne sunt oferite de Cel pe care trebuie să-L prezentăm.

În al doilea rând, fiind o organizație, este important să comunicăm și ca grup. Departamentul pe care am privilegiul să-l coordonăm la nivel internațional are un rol specific. Noi avem o funcție managerială în conducerea bisericii și abordăm probleme specifice. Fiind conștienți de audiența specifică din interiorul și din afara bisericii,

aceste funcții includ relații publice, știri și informații, servicii pe Internet și materiale pentru mass-media. Departamentul este recunoscut pentru rolul său de consiliere în privința celor mai eficiente metode de comunicare folosite pentru informarea, motivarea, educarea și instruirea membrilor bisericii pentru îndeplinirea misiunii sale.

Se așteaptă ca biserica să acorde un rol distinct comunicării, prin crearea unei lucrări specializate în biserică locală. Există știri și mesaje care trebuie transmise, activități care trebuie organizate. Aceste funcții necesită eforturi organizate, personal calificat și resurse.

Puteți să ne oferiți liniile directoare ale strategiei de comunicații a Bisericii Adventiste?

Ca echipă de agenți de comunicații, ne-am întâlnit la sediul bisericii mondiale și am elaborat o viziune care ne călăuzește în toate activitățile. Conform acesteia, *agentul de comunicații adventist are datoria să întindă „punți de speranță”*.

Probabil vă întrebați: Ce legătură are asta cu comunicarea? Ei, bine, rezultatul și procesul sunt identificate. Ne spunem nouă înșine că, într-o lume în care abundă veștile rele, noi vom realiza și vom transmite vești bune.

În această viziune mobilizatoare, trei lucruri sunt importante. În primul rând, comunicarea noastră este modelată de misiune.

Ceea ce spunem, facem, prezentăm sau publicăm trebuie să pornească din inima, adică din misiunea bisericii. Pentru mine, comunicarea nu este doar ceva care influențează misiunea, ci ea se naște din misiunea încredințată de Hristos poporului Său.

În al doilea rând, trebuie să ne considerăm membri ai societății. Din punct de vedere filozofic, suntem „separați” sau diferiți, deoarece nu luăm parte la păcatele lumii și suntem un popor deosebit pentru Dumnezeu, fiindu-ne încredințată misiunea Sa. Dar suntem aici și trăim printre oamenii la care El ne trimite. Ca membri ai societății, avem aceleași drepturi și privilegii ca și ceilalți. O astfel de abordare trebuie să influențeze modul în care comunicăm.

Să ne punem o întrebare: Avem un loc pe piața liberă a ideilor, filozofilor și stilurilor de viață? Nu putem face excepție de la regulile care se aplică celor din jurul nostru. Comunicarea nu este nici sacră, nici seculară. Comunicarea pur și simplu există și trebuie să-i recunoaștem valoarea, în timp ce ne

concentrăm asupra a ceea ce trebuie să comunicăm.

Aceasta conduce la al treilea punct. Speranța este atât rezultatul, cât și mijlocul. Speranța este ceva ce trebuie să comunicăm și ceva ce dorim să dobândim. De aceea, misiunea, societatea și conținutul, adică speranța, sunt cei trei factori care influențează viziunea pe care o promovăm în și prin biserica noastră.

De curând, biserica mondială a elaborat o strategie de comunicare. În ce constă aceasta?

În 1995, delegații la sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht, Olanda, au aprobat un document care stabilește mai multe obiective principale pentru biserica mondială, în domeniul comunicării.

Conform viziunii strategice, se afirmă că adventiștii de ziua a șaptea vor transmite speranță, concentrându-se asupra calității vieții, care este desăvârșită în Domnul Hristos.

Raportul strategiei de comunicare enumeră patru principii directe: (1) transformarea bisericii locale în punct nodal de comunicații interne, (2) ajutarea bisericilor locale și a membrilor acestora să ajungă să comunice eficient în societate, (3) în ce privește calitatea vieții, biserica adventistă să devină mediul preferat de dezvoltare a întregii personalități și (4) îmbunătățirea imaginii publice a Bisericii Adventiste și a membrilor ei.

Raportul a stabilit domenii de responsabilitate a bisericii, a formulat metode de aplicare a strategiei și a subliniat avantajele rezultate în urma aplicării acestor principii.

În ce privește aplicarea, ce trebuie făcut pentru ca strategia să prindă viață?

Probabil se știe că, la diferite niveluri - local, național și internațional -, biserica va avea de abordat probleme specifice. Pentru ca strategia să pară cât mai puțin birocratică și tehnică, iată cum aș descrie principalele puncte care trebuie avute în vedere.

În primul rând, să ne concentrăm asupra modului de îmbunătățire a comunicării noastre unii cu alții. Uneori, există confuzie cu

privire la lucrarea pe care o facem ca biserică. Auzim spunându-se: „Dacă biserica locală ar face asta” sau „Dacă biserica mondială nu ar face asta”... Fiecare are o lucrare de îndeplinit. Și indiferent dacă deținem sau nu o funcție de conducere, cu toții avem același obiectiv. Trebuie să conlucrăm pentru ca mesajul nostru să fie desăvârșit și real pentru cei din jurul nostru.

În al doilea rând, trebuie să facem eforturi să comunicăm mai eficient. Adevărata comunicare este întotdeauna bidirecțională și include capacitatea de a asculta cu atenție, cu înțelegere. Avem atâtea de spus lumii! Dar, mai întâi, cred că ar trebui să ascultăm mai mult. Deoarece credem că avem speranța, acum este momentul să o transmitem mai bine. Fiecare dintre noi ar trebui să fie cunoscut pentru iscusința de a comunica.

Practic, fiecare credincios trebuie să se considere un om care comunică. Fiecare cuvânt pe care îl rostim, fiecare lucru pe care îl facem comunică ceva. Nu putem continua să credem, așa cum fac adesea mulți dintre noi, că trebuie să comunice doar profesioniștii angajați de biserică - pastori sau jurnaliști. Nu! Comunicarea trebuie să devină o preocupare conștientă, intenționată, zilnică a fiecărui credincios. Totuși, ca organizație, biserica ar trebui să inspire și să ajute pe fiecare membru să comunice mai bine.

Punctul al treilea se referă la comunicarea calității vieții. Putem comunica speranța vie în Dumnezeu prin multe expresii superficiale ale credinței noastre, dar modul nostru de viață este cel mai important. Când sunt confrunțați cu valorile mai profunde, care țin de calitatea vieții, văd oamenii în noi o credință vie, o dependență față de cea mai tainică și mai puternică prezență de pe pământ - Duhul Sfânt? Văd cei din jur în atitudinea noastră puterea și hotărârea care se pot obține doar prin obișnuința de a ne ruga din toată inima? Nu doar calitatea stilului de viață, ci pe cea a vieții - iată ce vom comunica.

Al patrulea punct se referă la necesitatea ca biserica să comu-

nice în orice împrejurare. Cine sunt adventiștii de ziua a șaptea? Sunt oameni care au dat la o parte masca religioasă. Aceștia sunt oameni care trebuie să-L fi întâlnit pe Dumnezeu, pentru că sunt sinceri. Da, ei greșesc, ca toți ceilalți, dar întotdeauna se întorc la esență, la speranța lor atât de reală și de prețioasă. Ei sunt oameni ai speranței. De asemenea, sunt faruri, răspândind lumina speranței în comunitatea lor.

Adesea, semenii noștri cunosc doar lucruri secundare din experiența noastră creștină, în loc să cunoască Persoana căreia Îi servim. S-ar putea, de exemplu, să știe ceea ce nu mâncăm, dar să nu știe că suntem creștini. Aceasta nu este rău în sine, dar nu reflectă esența misiunii noastre, anume că suntem ambadori ai lui Hristos și că El are o solie specială de comunicat lumii prin poporul Său în acest moment al istoriei lumii. Comunicarea are scopul să ne ajute să ne îndeplinim misiunea.

Strategia va folosi mijloacele și metodele care vor face ca întreaga biserică să se implice în aceasta. Strategia nu este numai a departamentului de comunicații. Ea aparține întregii biserici, conducătorilor, pastorilor, serviciilor, departamentelor ei la toate nivelurile. Ea folosește cea mai avansată tehnologie, dar, în același timp, recunoaște faptul că a comunica individual, de la persoană la persoană, este cel mai eficient mijloc de a ajunge la inima omului.

Iată un comentariu scris de Ellen White: „Isus căuta să-și inspire cu speranță chiar și pe cei mai grosolani și mai nepromițători, punând înaintea lor asigurarea că pot ajunge nevinovați și pașnici, dobândind un asemenea caracter, încât să fie în stare să se poarte ca și copii ai lui Dumnezeu” (*Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 18). Cât de minunat ar fi dacă toate comunitățile noastre ar deveni... centre ale speranței!

După această vizită în România, ce ați recomanda Uniunii Române cu privire la comunicații?

Aș vrea să încep cu un gând personal. În timp ce mă pregăteam pentru această vizită, mi-au revenit în minte importante evenimente

desfășurate cu mai mulți ani în urmă, când imaginile de la televiziune, care prezentau căderea comunismului, captaseră atenția întregii lumi. Protestele, moartea fără rost a multor oameni și, în final, chiar executarea dictatorilor au constituit imagini dureroase și dramatice. Iar după aceea - imaginile de bucurie și cele care exprimau libertatea.

Aceste imagini mi-au revenit în minte în timp ce mă pregăteam să vin în țara dv. Voiam să gust eu însumi această nouă libertate și să văd cum folosește biserica din România astfel de ocazii noi pentru îndeplinirea misiunii sale.

Cred că biserica din România este pregătită să abordeze în manieră autohtonă comunicarea.

Astăzi nimeni nu vă urmărește fiecare mișcare, așa cum se făcea în trecut. Nu există nici urmă de cenzură, care să creeze neplăceri. Puteți să vă bucurați de libertatea religioasă existentă și să o apărați.

Dar, ca să influențeze societatea modernă, a pieței libere și a pluralismului, biserica trebuie să uite umbrele și mentalitatea din trecut. Trebuie să folosească noi metode de marketing și canalele de comunicare existente în societatea modernă. Acestea sunt câteva dintre gândurile care îmi vin în minte.

Ar fi bine dacă biserica ar recunoaște că face parte din societatea în care trăiește. Ar trebui să faceți aceasta fără să cereți scuze și fără vreun complex de minoritate. Se cuvine ca biserica să-și folosească drepturile și privilegiile cuvenite unei comunități incluse în ansamblul societății. În spiritul libertății religioase conform căruia toate bisericile sunt egale în fața legii, ar trebui să colaboreze cu statul ca să aibă acces egal la mass-media. Dar ar trebui, de asemenea, să se organizeze, stabilind relații cu mass-media, să fie prezentă și văzută în viața societății prin mesajul ei și prin activități care aduc speranță oamenilor.

Printre lucrurile de ordin mai practic, puteți atrage grupul de profesioniști în domeniul comunicațiilor, din biserică, inclusiv pastorii și conducătorii, în dezvoltarea

relațiilor cu reprezentanții mass-media, la nivel local și național. Faceți cunoștință cu acești oameni, împrieteniți-vă cu ei și spuneți-le că aveți vești bune. Într-o lume plină de vești rele, trebuie să fim cunoscuți ca realizatori de vești bune. Nu este greu să-ți vină ideea de a-ți crea propriile canale de informare. Dar de ce s-o faci, când există deja mijloacele de comunicare în masă? Haideți să ne aventurăm, să descoperim cine sunt reprezentanții lor și să colaborăm cu ei, pentru binele societății, al bisericii și al misiunii sale. Într-un fel, deja faceți aceasta prin programele de radio, dar în acest domeniu se poate face mult mai mult.

Astăzi, când biserica poate decide singură în ce privește activitatea sa, ar fi bine să stabilim un sistem și o structură eficientă a mijloacelor sale de comunicare. Fiecare biserică locală și fiecare nivel organizațional ar trebui să facă un plan de intenție pentru comunicații și să aleagă persoane care să-l aducă la îndeplinire.

Probabil este timpul să găsim un loc pentru comunicații în structura de servicii ale bisericii. Când va începe să perceapă comunicațiile ca pe un mijloc important pentru îndeplinirea misiunii sale, biserica va descoperi că misiunea de a vesti Evanghelia lumii întregi poate fi făcută mai eficient și mai practic.

Ceea ce este considerat *nou* nu trebuie privit în mod necesar ca fiind *rău*. Noile metode de comunicare, atunci când sunt folosite ca fiind un mijloc de creștere a eficienței, nu un scop în sine, pot ajuta foarte mult pentru a-L prezenta lumii pe Domnul Hristos. Societatea de astăzi trebuie abordată folosind mijloacele și metodele moderne.

Dați-mi voie, un moment, să gândesc cu glas tare. Iată o formulă simplă. Adevărul și valorile nu trebuie să fie compromise. Mijloacele de comunicare să fie variate, moderne și să permită atingerea scopului, iar mesajul să fie practic, exprimat într-un limbaj modern, ca să fie înțeles și primit.

Ce ne puteți spune despre colaborarea de viitor a departamentului dv. cu Uniunea Română?

Vom fi bucuroși să vă ajutăm pentru a crește eficiența acestei lucrări. Putem oferi unele resurse, inclusiv materiale și personal, pentru instruirea angajaților dv. Pe măsură ce biserica din România va adopta noile tehnologii de comunicare, incluzând programe prin satelit, Internetul, ca și programele de radio, vom fi încântați să vă punem la dispoziție experiența noastră. Vom colabora bucuroși cu biserica din România, ca să întindem „punți de speranță” în societatea dv. și să vă asigurăm unele dintre resursele la care se lucrează în prezent pentru aplicarea strategiei de comunicații.

Vom fi fericiți să colaborăm cu pastorii și conducătorii bisericii, abordând probleme specifice de comunicații, cum ar fi crearea de sisteme, programare și instruire. Pe măsură ce îi veți cunoaște pe agenții de comunicații din biserică și îi veți invita să contribuie cu experiența lor profesională, veți descoperi ce bogăție are biserica în acest domeniu. Am vrea să-i invităm și să le urăm bun venit profesioniștilor români în comunicații în rândurile agenților adventiști de comunicații din întreaga lume! Ne considerăm cu toții membri care contribuie la atingerea obiectivului nostru comun, global.

Nu pot să închei fără să spun următoarele cuvinte: Nu lăsați ca oamenii cu pregătire să stea în continuare pe scaun în biserică, în timp ce comunicațiile rămân pe seama amatorilor, care deseori doresc să păstreze starea existentă. Astfel nu vom face ca biserica să crească.

Adventismul românesc proiectează pe plan internațional o imagine caracterizată de dezvoltare și angajare. Recunoașterea unei astfel de bogății este o garanție a succesului viitor. Vrem să ne bucurăm alături de dv. și să contribuim la progresul bisericii în țara dv.

Interviul a fost luat de Viorel Dima, directorul Departamentelor Comunicații, Libertatea religioasă și al ADRA în Uniunea Română.

Nucul

„Și anume, când i-am dus în țara pe care jurasem că le-o voi da, și ei și-au aruncat ochii spre orice deal înalt și spre orice copac stufos, acolo și-au adus jertfele... care Mă mâniacau...“ (Ezechiel 20,28).

Una dintre bisericile pe care le-am păstorit avea casa de rugăciune așezată într-o curte mare. În mijlocul curții se înălța falnic un nuc. Avea o coroană largă, sub care puteau intra mulți oameni și câteva mașini. Însă mai tot timpul trăia singur. Doar sâmbăta se bucura de oaspeți. Spiritul lui ospitalier îl nemulțumea, totuși, pe unul dintre prezbiteri. Deseori, după predică, venea supărat la mine, arătându-și nemulțumirea. Într-un Sabat, am vorbit bisericii despre pericolul „lupilor răpitori“, care smulg din turmă oile mai slabe, mai tinere. Am prezentat câteva semne de recunoaștere a diferitelor feluri de „lupi răpitori“ - cum ne putem apăra și cum să-i ținem cât mai departe de oițele și de mielușei noastre. La terminare, fratele meu prezbiter mă întâmpină cu o întrebare la care momentan n-am avut răspuns:

- Frate pastor, dar cu nucul cum rămâne?
- Care nuc, întreb eu, nepricupând bătaia lui.
- Nucul din curte, care ne-a răpit mai multe oi, oițe și mielușei decât toți lupii răpitori. Frate, lupul e-n ograda noastră, lupul e sub nuc. În timp ce Isus vorbește de la amvonul bisericii, nucul atrage sub el tot mai multe oi, oițe și miei. În timp ce Isus împarte pâinea vieții în biserică, nucul răpitor le împarte umbra lui iodată, îngălbenindu-i cu trecerea fiecărui Sabat.

Prea e mare numărul celor care vin la biserică și se opresc în fața ei sau pe scări, pe holuri, prin camerele alăturate, prin curți sau pe străzile dintre casă și biserică. Și ce mă îngrijorează e că printre ei sunt prea mulți minori. Am observat la ei, cu surpriză, o violență și o ingeniozitate șocante în găsirea motivelor pentru care n-au ajuns până în fața amvonului.

Am putea să aruncăm vina pe influența socială, pe literatura consumată, pe incapacitatea aproape generală a acestei generații de a urmări cu perseverență un țel bun. Sau poate înclinările dinăuntru fiecăruia, nedescoperite încă, ies la iveală și împing spre acțiuni reprobabile.

Sau poate e de vină școala, care nu-i obișnuiește cu disciplina. Poate sunt de vină părinții, care, prinși în vârtejul vieții, cu multă agitație și puțină bucurie, nu mai au răgazul să se ocupe de educația spirituală a copiilor lor.

Virgil Peicu

În tot cazul, situația devine alarmantă și ar trebui să-i preocupe în cea mai mare măsură pe toți cei responsabili: părinți, instructori, comitete, pastori, vorbitorul de serviciu și până la cele mai înalte foruri bisericesti.

Dacă tinerii și minorii de azi sunt apatici și neîntregi spiritual, așa vor forma biserica de mâine. A nu face din problema maturizării lor spirituale un adevăr prezent înseamnă a gătui viitorul bisericii. De ce stăruie la noi această încetinală în a ajunge speriați și înfricoșați față de această problemă? Văzând, uneori, că în biserică se manifestă dezinteres pentru problema copiilor și a tinerilor, ai impresia că fiecare și-a luat ca principiu conducător celebrul „După mine, potopul“.

Desigur, este o problemă care cere efort pe toate planurile, dar îi rugăm pe cei în sarcina cărora stă tămăduirea acestui rău să se uite în sus. De acolo putem primi putere și mijloace pentru a face atractive organizațiile de copii și tineri din biserică. Prin zâmbetul, prin mâna întinsă, prin aprecierea și împreună simțire din partea părinților fizici și spirituali, sunt atrași în fața lui Isus, unde vor crește sănătoși și zvelți în credință. Nu avem programe de cultură pentru ei, dar, ca părinți și conducători, să facem ca Școala lor de Sabat să le dea suflet, avânt și îndemn spre bine.

Îmi amintesc că pocăința mea a însemnat ieșirea de sub „nuc“ și de prin ungherele bisericii în care eram prezent, Sabat de Sabat, fără să mă întâlnesc cu Mântuitorul meu.

Părinte prezbiter, ai dreptate în suspinul tău. „Nucul“, scările, holurile, curțile și ungherele ne-au răpit mai multe oițe și mielușei decât vânturile ereziei sau decât „lupii răpitori“.

„Sau care femeie, dacă are zece lei de argint, și pierde unul dintre ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește?“

După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: 'Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem'" (Luca 15,8-9).

Virgil Peicu este președintele Conferinței Oltenia.

Eroi de mâine...

Eroi se descoperă nu în vreme bună, ci în împrejurări de adversitate. Când suflă primejdii și când a-ți păstra locul înseamnă a risca mult, poate chiar viața, atunci vezi răsărind eroi din rândurile cenușii, ca stelutele în noapte.

Intrând în biserica lui Hristos, găsești pacea de sus. Dar, din când în când, regăsești cu mirare roadele unor rele despre care ai crezut că le-ai lăsat afară și te trezești cuprins de conflicte interioare. Atunci, uneori parcă-ți dă ghes întrebarea:

O întrebare de atelier: Am ajuns eu cu adevărat în biserica lui Hristos sau să caut alta?

• Biserica - la modul general - se definește prin două feluri distincte, fiecare având aplicația sa specifică:

• Mai întâi, prin învățatură (biserica adevărată înseamnă biserica învățaturii adevărate, vezi 1 Tim. 3,15). Apoi, biserica se definește prin totalitatea credincioșilor ei (biserica este formată din toți cei care cheamă Numele lui Isus Hristos, vezi 1 Cor. 1,2).

• În timp ce primul sens se clarifică în raport cu un criteriu obiectiv, cu Scriptura, celălalt se clarifică în raport cu oamenii subiectivi, schimbători, contradictorii. În primul sens, biserica trebuie să fie absolută, în al doilea nu poate fi decât relativă. Cercetează deci temeinic Scriptura și-ți vei risipi îndoielile, atât cu privire la adevărul învățat de biserică, cât și cu privire la credincioșii ei atât de diferiți.

• Am rămas surprins când am cercetat biserica primară, apostolică, cea laudată! Printre perle și nestemate adevărate, mai mișunau: eretici (vezi 1 Cor. 15,12), mincinoși (vezi Fapte 5,1-11), desfrânați (vezi 1 Cor. 5,1), certăreți (vezi 1 Cor. 6,1), bețivi (vezi 1 Cor. 11,21), clevetitori și vanitoși (vezi 3 Ioan 9-10). Dacă chiar atunci era așa, cum ar putea fi astăzi?

• Biserica este pentru sfinți? Categorie NU „pentru cei 99 de neprihăniți care n-au nevoie de mântuire“. Ea este doar pentru păcătoși, cărora li se întinde mâna harului Celui răstignit.

• Citește Genesa 28,17: Casa lui Dumnezeu nu este încă cerul, ci doar poarta cerurilor. Mulți se strâng, dar intră numai cine vrea.

• Zicea cineva: Biserica este un spital în care n-au ce căuta sănătoșii, ci numai cei bolnavi. Iar dintre toți câți intră, unii sfârșesc vindecați, alții doar ameliorați, dar tot bolnavi, iar ceilalți la morgă.

• A vrut Dumnezeu ca biserica să fie o amestecătură: oi și capre, grâu și neghină, tot felul de pești, aur și zgură? El a hotărât să rămână așa până la sfârșit (vezi Mat. 13,30).

• Și totuși, prin harul crucii, Dumnezeu vede biserica „frumoasă ca luna, curată ca soarele“ (Cânt. cânt. 6,10). Dar asta numai până la judecată!

• La început, i-am căutat pe sfinți, dar i-am găsit pe păcătoși. Mai pe urmă, între păcătoși, i-am găsit pe pocăiți, chiar pe semenii mei!

• Dar de ce „grâu și neghină“ la un loc? Pentru că Dumnezeu nu îl iubește pe păcătos cum îl iubești tu și vrea să-l salveze și pe el, la fel cum te-a salvat și pe tine, păcătosule!

• Bine zicea Martin Luther: „Să mă ferească Dumnezeu de o biserică numai din sfinți!“

• Parcă știam că, la sfârșit, Dumnezeu îi va despărți pe cei buni (biserica) din mijlocul celor răi (lumea). Biblia mă învață însă invers: „va despărți pe cei răi din mijlocul celor buni“ (atenție: din mijlocul bisericii)! (vezi Mat. 13,49). Mare minune!

• Oricum ar fi din punct de vedere al celor care o compun, „biserica este în Dumnezeu și în Isus Hristos“ (1 Tes. 1,1).

• În loc să le ceri altora să trăiască adevărul, „dă-te pe tine însuși pildă“ (Tit 2,7). Acesta este chiar rostul pentru care te afli în biserică.

Cina Domnului...

Noi credem că *Cina Domnului este împărțirea cu simbolurile trupului și sângelui Domnului Hristos, ca expresie a credinței în El, Domnul și Mântuitorul nostru. În această experiență a comuniunii, Domnul Hristos este prezent pentru a-Și întâlni și întări poporul. Când ne împărțim, noi vestim cu bucurie moartea Domnului până va veni El. Pregătirea pentru Cină include cercetarea de sine, pocăința și mărturisirea. Învățătorul a instituit serviciul spălării picioarelor, care înseamnă reînnoirea curățirii, bunăvoința de a sluji unul altuia în umilință creștină și de a ne uni inimile în dragoste. Serviciul împărțirii cu simbolurile sfinte este oferit tuturor creștinilor care cred. (1 Cor. 10, 16,17; 11,23-30; Mat. 26,17-30; Apoc. 3,20; Ioan 6,48-63; 13,1-17.)*

Puncte fundamentale, 15

Cina Domnului înseamnă afirmarea viguroasă a unui *act din trecut*, a unei *experiențe actuale* și a unei *speranțe viitoare*. Nici o dimensiune a vieții omenеști nu scapă de cercetarea, puterea sau judecata ei. Cei care participă la ea fără să facă o afirmație iau parte „în chip nevrednic“ și pot fi „vinovați de profanarea trupului și sângelui Domnului“ (vezi 1 Cor. 11,27).

Un act din trecut

Domnul Isus le spunea ucenicilor Săi că Cina este împlinirea Paștelui (Mat. 26,17-19) și vestitorul eliberării. Asemenea Paștelui, și Cina simbolizează înfrângerea unui dușman crud și eliberarea din robie. Este un semn de aducere aminte a eliberării din păcat și a înfrângerii lui Satana - dușmanul tuturor ființelor create.

Cina Domnului este un act istoric. Pe vremea când Pilat era guvernatorul Iudeii, când Ana și Caiafa hotărâu asupra destinului templului din Ierusalim, când Omul din Nazaret Se apropia de sfârșitul vieții Sale pe pământ, El a instituit Cina Domnului. În seara Paștelui, în ziua premergătoare zilei pregătirii din Săptămâna Patimilor, în noaptea în care a fost trădat, Domnul Isus a rânduit serviciul comuniunii. În camera de sus a unei case din Ierusalim, Domnul Isus a serbat evenimentul împreună cu cei doisprezece, le-a vorbit despre importanța lui și a stabilit forma acestui act: „A luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu'. Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: 'Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor'" (Mat. 26,26-28).

Serviciul Cinei este astfel un fapt istoric. Nu este mit. Este un simbol sacru care comemorează ceea ce Domnul întrupat a adus la îndeplinire în carne și oase, în spațiu și timp.

Cina Domnului este un act al istoriei mântuirii. Ultima Cină a Domnului Isus împreună cu ucenicii Săi nu a fost o masă obișnuită de rămas bun, pentru că Învățătorul știa că I se apropie sfârșitul. Domnul Isus, adâncit în istoria lui Israel, a luat simbolurile Paștelui, pâinea și sângele, și le-a predat ucenicilor câteva lecții despre istoria mântuirii. Când a spus: „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“ (1 Cor. 11,24), Domnul cerea ca poporul lui Dumnezeu să-și aducă aminte cel puțin două adevăruri importante.

Mai întâi, să ne aducem aminte adevărul despre păcat. Păcatul este real. Păcatul este grav. Păcatul e costisitor. Păcatul duce la moarte. Trebuie spus lucrul acesta iar și iar, pentru că trăim într-o lume care privește cu ușurință păcatul sau îl ignoră cu totul. Vivekananda, filozoful hindus reformator, spunea odată că „este păcat să spui că un om este păcătos. Este o calmieră continuă a naturii umane“. Poate că mulți oameni cred astăzi la fel - de la materialistul liberal până la filozoful umanist pe care nu-l interesează Dumnezeu. Dar nu cei care iau parte la masa Domnului Isus. Acolo suntem confrunțați cu realitatea diabolică și cu efectele distructive ale păcatului. Păcatul a fost cel care a provocat moartea Domnului Isus pe cruce. Păcatul I-a zdrobit trupul și I-a vărsat sângele.

În al doilea rând, să ne aducem aminte adevărul că moartea Domnului Isus a fost o jertfă. Cina Domnului ne prezintă Mielul de Paște (vezi 1 Cor. 5,7), „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1,29). Când vorbea despre trupul și sângele Său, Domnul Isus Se referea la Calvar, unde sângele Său urma să se verse „pentru mulți, spre iertarea păcatelor“ (Mat. 26,28).

Prin moartea Sa, Dumnezeu a împăcat „lumea cu Sine“ (2 Cor. 5,19). Prin moartea Lui ne este asigurată iertarea (vezi Efes. 1,7; Col. 2,13-14) și se creează o părtășie comună (vezi Efes. 2,13-16). Prin moartea Sa este nimiciv diavolul (vezi Ebr. 2,14-15).

De aceea, ori de câte ori ne împărțim din aceste simboluri, aducem mulțumiri și ne bucurăm de sacrificiul suprem al Fiului lui Dumnezeu, exclamând împreună cu Ioan: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1,7).

Cina Domnului a dat bisericii apostolice un sentiment de unitate și un scop. „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni“ (Fapte 2,42). Frângerea pâinii era un instrument unificator puternic, în prima biserică. Iudei și neiudei, bărbați și femei, liberi și robi au găsit loc la masa Domnului și astfel au descoperit unitatea trupului Domnului Hristos. Masa nu poate fi scindată în locuri individuale, dictate de mândrie și de prejudecăți.

... Solia sa pentru creștinii de astăzi

O experiență actuală

„Să faceți lucrul acesta”, a poruncit Domnul Isus (Luca 22,19). Pavel îndemna biserica creștină din Corint să trăiască bucuria și binecuvântările serviciului de împărtășire (vezi 1 Cor. 11,23-29). Dar experiența aceasta nu trebuie să devină o rutină obișnuită: trebuie să fie o chemare la cercetare de sine, la reînnoșare și la bucurie.

Cina Domnului cheamă la cercetare de sine. „Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta” (vers. 28). Ne este ușor să examinăm viața altora. Dar aici suntem îndemnați să ne cercetăm pe noi înșine. În ce stare este experiența mea spirituală? Cum a fost viața mea în raport cu evenimentele din „noaptea în care a fost vândut” Domnul Isus? Am umblat cu El, am vorbit cu El, am studiat Cuvântul Său așa cum ar fi trebuit? Am căutat harul lui Dumnezeu ca să înving păcatul - nu doar păcatele mari împotriva lui Dumnezeu, ci și păcatele mici care țin de relațiile cu cei care se deosebesc de mine, care trăiesc, lucrează sau se închină alături de mine?

Petru cel schimbător, Ioan cel ambițios, Iacov cel mândru, Andrei cel timid, Bartolomeu cel retras, Toma necredinciosul, Iuda cel corupt și alții care erau la masă au pus întrebarea: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” (Mat. 26,22). Este posibil să-L fi trădat și eu pe Domnul în vreun fel?

Cina Domnului se mai numește serviciul comuniunii, dar este posibilă comuniunea fără părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții? Relațiile de înstrăinare sunt imnul preferat al lui Satana, prin care contestă că Evanghelia poate aduce împăcarea. Înainte să ne așezăm la masa fraternității creștine, trebuie să lăsăm ca spiritul de fraternitate să-și facă lucrarea iubirii și împăcării (vezi Ioan 13,14,15). Serviciul umilinței „are ca scop să îndepărteze neînțelegerile...”, să-l scoată pe om din egoismul lui, să-l coboare din înălțarea de sine, să-l aducă la umilința inimii, care îl va face să-l slujească pe fratele său” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 544).

Cina Domnului cheamă la reînnoșare. Domnul Isus a descris nevoia de reînnoșare și de supunere zilnică, prin ilustrațiile convingătoare din Evanghelia după Ioan: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică” (Ioan 6,53-54). Versetul 56 arată clar sensul pasajului: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămân în el”.

Rămânere! Noi în El. El în noi. La aceasta ne cheamă Cina Domnului. „A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă să-L primim ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că suntem făcuți desăvârșiți în El... Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină viața noastră. Iubirea Lui, harul Său trebuie să fie asimilate” (Ibid., pag. 314).

Cina Domnului cheamă la mulțumire și bucurie. Ellen White descrie serviciul comuniunii ca pe ocazia în care Domnul „Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă puteri prin prezența Sa” (Ibid., pag. 550). La masă, Domnul Isus ne aduce aminte de asigurarea iertării și ne dă un motiv de bucurie și de recunoștință. Pâinea, vinul și o cântare de laudă la sfârșitul mesei ne spun că în Isus avem biruință și bucurie. El este pâinea noastră, viața noastră, legământul nostru cel nou. El este cântecul nostru. Să ne bucurăm, deci, de iertarea păcatelor, de realitatea împăcării, de puterea Domnului Hristos care locuiește în noi, pentru că este aproape ziua în care Domnul Hristos va sta în capul mesei și vom sta la masa Domnului împreună cu El.

O speranță viitoare

La sfârșitul Cinei, Domnul Isus a rostit o făgăduință: „Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăția Tatălui Meu” (Mat. 26,29). Apostolul Pavel le amintește corintenilor că „ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Cor. 11,26).

Serviciul comuniunii este astfel un simbol tangibil - ceva ce simțim, gustăm și atingem - care se referă la ceva sacru, tainic și maiestuos. El unește istoria, existența și speranța. El ne întoarce privirea spre trecut, la cruce, afirmă importanța vieții de astăzi și ne îndreaptă atenția spre „ospațul nunții Mielului” (Apoc. 19,9).

În această speranță trebuie să trăim. Viața adventistă este o viață de speranță - o speranță bazată pe cruce, speranță că, în curând, Dumnezeu va schimba lumea aceasta, va distruge orice fel de tragedie, va șterge orice lacrimă, va vindeca toate viețile ruinate, îi va întări pe cei cu inima zdrobită și ne va așeza pe toți la picioarele Sale pentru veșnicie, în noua, eterna dimineață a cerului.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Participarea la Cina Domnului:

a. este necesară pentru toți creștinii care simt că au nevoie de iertare și har.

b. completează cu regularitate rezerva meritelor noastre mănuitoare.

c. nu trebuie să aibă loc doar în umbra crucii, înstrăindu-ne din cauza păcatelor noastre, ci și în slava crucii, bucurându-ne de iertarea păcatelor.

2. Întrucât Domnul Isus a instituit Cina Domnului în locul sărbătorii Paștelui din Vechiul Testament, orânduirea spălării picioarelor:

a. corespunde cu îndepărtarea aluatului din casele israeliților, aluatul reprezentând păcatul, și face parte din pregătirea pentru împărtășirea cu simbolurile trupului și sângelui Domnului Isus.

b. împlinește porunca de a ne cerceta pe noi înșine, mărturisindu-ne păcatele și refăcând legăturile rupte, și așa să participăm la Cina Domnului.

c. este clar că trebuie să aibă loc înainte de Sfânta Cină.

d. poate avea loc oricând în timpul Cinei Domnului.

3. Semnificația spălării picioarelor cu ocazia Cinei Domnului cuprinde:

a. ni se întipărește în minte viața de slujire și de umilință a Domnului Isus și suntem aduși în comuniune cu El și unii cu alții.

b. participarea la acest serviciu este degradantă.

c. prin această mărturisim spiritul Său, iubirea față de alții, bunăvoința de a le sluji, în umilință, precum și primirea și oferirea iertării.

d. actul spălării picioarelor ne curăță de păcat.

4. Pâinea și vinul servite cu ocazia Cinei Domnului:

a. se transformă în realitate în trupul și sângele Domnului Isus (transubstanțiație).

b. cu toate că rămân pâine și vin, conțin „elementele” trupului și sângelui Domnului Isus (consubstanțiație).

c. pâinea dospită și vinul fermentat sunt simboluri potrivite ale jertfei fără păcat a Domnului Isus.

d. sunt simbolice; cu toate acestea, serviciul în sine este o ocazie specială în care Domnul Hristos, prin Duhul Sfânt, Se întâlnește cu poporul Său și îl binecuvântează.

Răspunsuri corecte:

1. a, c; 2. a, b, c; 3. a, c; 4. d.

Inspirată să salveze suflete - 2

Astăzi, Ellen White este cunoscută cel mai bine pentru cărțile ei. A scris foarte mult - peste 40.000 de pagini tipărite și peste 50.000 de pagini de scrisori și de manuscrise. A scris despre moralitate, despre viața de familie și despre teologie, despre principiile educației, ale muncii și ale sănătății, despre interpretarea istoriei, a Scripturii și despre o mulțime de alte subiecte. Ca să aibă timp să facă aceasta, deseori se culca devreme și se scula când ceilalți dormeau, când în casă era liniște, la orele cinci, trei sau chiar unu dimineața.

Bine cunoscută pentru cărțile ei, merită ca sora White să fie cunoscută mai bine și ca vorbitor public.

În tinerețe, deseori a suferit de răgușeală cronică, de care scăpa în mod impresionant, la câteva clipe după ce începea, prin credință, să vorbească unei adunări. Acest fenomen a reapărut de multe ori, în întreaga sa viață. Dumnezeu ar fi putut s-o vindece o dată pentru totdeauna, dar, evident, a preferat să ofere această dovadă că este aproape de ea, când se ridica să vorbească. Sora White făcea tot ce putea ca să ducă o viață sănătoasă, apoi avea încredere că Dumnezeu va face restul. Ea se ruga: „Doamne, am făcut tot ce am putut, folosind mijloacele Tale, iar acum Te rog pentru binecuvântarea Ta specială, pe care doar Tu o poți da, ca să mă susținu”. Deseori îi spunea lui James: „Dacă aș putea măcar să am dinaintea asigurarea, cât de bine mi-ar face!” El îi răspundea: „Dumnezeu te-a binecuvântat totdeauna, în clipa în care te-ai ridicat să vorbești; așa că, indiferent ce simți, trebuie să-ți pui încrederea în El, iar sufletul tău fără ajutor să se prindă de făgăduințele Sale”. „Am încercat să fac asta”, spunea ea. „Am învățat că trebuie să ne facem partea noastră, cooperând cu Dumnezeu. El dă putere pentru orice răspundere.”

În cea mai mare parte a vieții sale, în maturitate, sora White a predicat cu o voce remarcabil de clară și de puternică. Cu mult înainte de folosirea microfoanelor, ea putea fi auzită ușor de mulțimi de cinci mii și, nu o dată, de cincisprezece sau douăzeci de mii de oameni. Odată, un pacient de la Sanatoriul Washington, care stătea la balcon la etajul doi, a auzit-o în mod clar vorbind unei adunări într-un cort ridicat în pădurea din apropiere.

Ea nu striga. Ascultătorii din față credeau că vorbește doar pentru ei. Nici ea nu spunea că această capacitate a sa era rezultatul unei minuni, deși îi dădea slavă lui Dumnezeu. În loc de aceasta, practica ceea ce se numește susținerea vocii din diafragm și era foarte atentă la pronunție și la producerea sunetelor. Pentru ea, aceasta era o problemă spirituală. Vorbirea corespunzătoare avea să-i mărească eficiența în transmiterea soliei îngerului al treilea. Respirația adâncă îi întărea plămâni și îi prelungea viața de slujire. Vorbirea corectă o ajuta astfel să salveze mai multe suflete. Ea spunea că fiecare poate să învețe să vorbească eficient în public, dacă studiază și respectă aceleași reguli pe care le studia și le respecta ea.

Oamenii care o ascultau vorbeau după aceea despre „atenția plină de respect” manifestată de ascultătorii ei, despre „atenția concentrată”, despre „atenția cu răsunarea tăiată”, despre „tăcerea profundă” a adunării „amuțite” și despre „liniștea solemnă din adunare, când se ridica ea să vorbească la amvon”.

Purtarea sa în timp ce vorbea era demnă și serioasă, dar ea avea un zâmbet plăcut. În Europa, după ce ținuse o predică, ajutată de un traducător, oamenii, care nu știau engleza, îi strângeau mâna cu afecțiune spontană, cu la-

crimi de recunoștință în priviri. Un reporter de la *Detroit Post* descria o predică a soriei White, la o Conferință Generală din Michigan, ca pe o experiență „remarcabilă și emoționantă”. „Deși cunoșteau bine elocvența și puterea ei de convingere,” scria el, „ascultătorii au fost nepregătiți pentru apelul puternic și convingător pe care l-a făcut ea. Într-adevăr, se părea că este aproape inspirată, când îi implora pe cei păcătoși să fugă de păcatele lor. Efectul ținutei și al vorbirii sale irezistibile a fost absolut remarcabil.”

Rugăciunile publice aveau uneori un efect și mai puternic decât predicile sale. În Colorado, când avea peste optzeci de ani, vorbirea sa fost auzită clar la o întâlnire de evanghelizare, când ploaia cădea cu zgomot infernal pe acoperișul de tablă. La sfârșit, ea a invitat pe toată lumea să îngenuncheze. Aproape imediat, prezbiterieni, metodiști, baptiști, membri din multe biserici au fost mișcați până la lacrimi de sinceritatea plăcută a cererilor soriei White pentru ei. Un marinăr spunea odată despre rugăciunea sa: „Ea L-a adus pe Dumnezeu chiar acolo și ne-a prezentat în fața Lui ca să primim binecuvântările Sale; trebuie să fim un om mai bun”.

Foarte rar folosea umorul. În ultima parte a vieții, în timp ce vorbea în capela mică de la Sanatoriul Saint Helena, fiul său, William, a adormit pe scaun, în spatele ei, pe podium. Observându-l, sora White s-a oprit o clipă și a făcut această observație: „Când era foarte mic, obișnuim să-l iau pe Willie și să-l las să doarmă într-un coșuleț, lângă amvon. El nu s-a lăsat niciodată de obiceiul acesta”.

Gluma soriei White la adresa fiului său era umor „de familie”. Aceasta ne amintește că, din cauza lucrării publice, cariera sa familială este deseori trecută cu vederea. Cărțile sale *Child Guidance* (Îndrumarea copilului), *The Adventist Home* (Căminul adventist) și *Messages to Young People* (Soliți pentru tineret) se bazează atât pe experiența, cât și pe viziunile ei. Ea le spunea părinților să nu țipe la copii, să nu-i lovească atunci când sunt supărați, ci să se liniștească timp de câteva ore și după aceea să-i ia deoparte pentru rugăciune (și pentru pedeapsă fizică, dacă este necesar). Înainte de a da sfatul acesta, l-a practicat mai întâi ea.

Ea credea că o mamă care gătește alimente sănătoase în bucătărie îi slujește lui Dumnezeu la fel de adevărat ca un pastor care predică la amvon. Deseori dorea să poată sta ea însăși acasă și să-l slujească Domnului, în loc să i se ceară să călătorească și să predice atât de mult.

După nașterea primului copil, crezuse că, desigur, acum putea sta acasă pentru un timp. Ea și James se cunoscuseră cu ocazia unei călătorii misionare. De atunci, călătoriseră aproape tot timpul. Dar Dumnezeu a spus că este nevoie ca ea să le transmită mărturia adventiștilor izolați, care aveau de făcut față împotrivrării. Cu mâhnire, ea îl încredințea pe micul Henry familiei Stockbridge Howlands. Asemenea Anei, se întorcea să-l vadă și să-i aducă un cadou, o dată pe an. Ea și-a impus ca regulă să nu se plângă niciodată de ceea ce îi făceau oamenii lipsiți de bunătate; dar, ca mamă tânără, nu prea a reușit să-și înăbușe nemulțumirea, când auzea spunându-se că este fericită pentru că nu stă acasă să schimbe scutece. „Cel mai mare sacrificiu pe care am fost chemată să-l fac în legătură cu lucrarea”, a scris ea, „a fost să-mi las copiii deseori în grija altora... Simțisem cea mai adâncă neliniște pentru creșterea copiilor mei, ca să fie feriți de obiceiuri rele” (*Life Sketches*, pag. 116).

Am descoperit o comoară - 2

Tot la vârsta copilăriei, eram fascinat de o legendă care circula în orașul nostru. Se spune (și eu credeam din toată inima) că ar fi existat un tunel de legătură între cetatea de scaun a lui Ștefan cel Mare, care străjuiește marea Suceava, dinspre răsărit, și mănăstirea Zamca, pe de o parte, și cetățuia Șcheia, pe de altă parte, construcții aflate oarecum spre apus față de oraș.

Nenumărate zile am explorat, singur sau însoțit de alți copii de vârsta mea, fiecare gaură din zidul vechii cetăți a lui Ștefan. Ani de zile a existat un șantier arheologic acolo și, cum mai apărea o gaură în ziduri sau cum se mai săpa ceva, mă și înființam acolo, convins că voi descoperi tunelul legendar.

Când reușeam să am mai mult timp liber, intram prin toate hrubele de la mănăstirea Zamca și scotoceam în toate crăpăturile zidurilor de la cetățuia Șcheia, căutând celălalt capăt al tunelului. Am căutat așa ani de zile, dar n-am descoperit nici urmă de tunel. Dar, într-o zi, inima mi-a sărit din piept când unul dintre colegii mei mi-a adus vestea cea mare: s-a descoperit tunelul. Am lăsat totul baltă și tot într-o fugă am ajuns acolo. Era în zona vechiului centru comercial al orașului, care se demola pentru a face loc noilor „edificii” ale epocii. Parcă văd și acum scena. Într-o parte erau dărâmurile vechilor clădiri, peste tot forfoțea de șantier, cu utilaje care făceau un zgomot infernal, iar în celălalt capăt al cincitei șantierului era tunelul: din cărămidă, zidit cu boltă, adânc și misterios, se prelungea în ambele părți. Am încercat sentimente amestecate: de ciudă că l-au descoperit alții și de bucurie că tunelul era o realitate, nu o legendă.

După câteva zile petrecute pe șantier cu dorința secretă de a păși în tunel, am fost crunt dezamăgit

Valeriu Petrescu

aflând că „tunelul” meu era un șir de pivnițe ale unor vechi case de negustori, ridicate în inima târgului. Deși realitatea era evidentă, și azi mai cred că, între cetatea de scaun a lui Ștefan cel Mare și mănăstirea Zamca, există un tunel încă nedescoperit. Poate într-o zi...

Când i-am povestit dezamăgirea mea, tatăl meu a încercat să-mi explice că nu tot ce se spune și se crede este realitate. Tot atunci mi-a mai vorbit despre ceva ce n-am înțeles prea bine: despre inspirație, despre modul în care le-a vorbit Dumnezeu profeților în toate timpurile și despre felul în care s-a manifestat aceeași inspirație prin scriitorii Bibliei și, spunea tata arătând spre „cărțile comorilor” din biblioteca noastră, prin scriitoarea *Mărturiilor*.

Mult mai târziu am început să înțeleg aceste lucruri și acum de când Casa de Editură „Viață și Sănătate” publică, într-o traducere mai apropiată de limba actuală, cele 9 volume de *Mărturii* (s-au tipărit deja volumele 1, 2, 6, 7, 8, 9 și, ultima nouă, a început tipărirea volumului 5), am înțeles pe deplin că există „tunele” ale inspirației care leagă în mod tainic, dar cert, Biblia de *Mărturii*.

Pășind înainte pe drumul început în numărul precedent al *Curierului Adventist*, să aruncăm o privire asupra volumelor 4, 5 și 6 din *Mărturii pentru comunitate*.

Volumul patru cuprinde *Mărturiile* 26-30, scrise între 1875 și 1881, ultimii ani ai vieții lui James White, care a sprijinit-o constant pe soția sa în publicarea lor.

A fost o perioadă de expansiune a lucrării misionare în afara Statelor Unite. Apar noi publicații, printre care *Signs of the Times* (Semnele Timpului), și se înființează o nouă casă de editură. Este perioada de început a colportajului. Se țin mari

adunări de evanghelizare. Se stabilizează cadrul lucrării medicale. Se observă similitudini izbitoare cu anii de după 1990 din România. Dar se poate observa și o legătură a inspirației. Iată câteva titluri din acest volum: „Biografii biblice”, „Cele douăsprezece iscoade”, „Luarea Ierihonului”, „Jeremia muștră pe Israel”, „O lecție de la Recabiți”, „Sfințenia poruncilor lui Dumnezeu”, „Judecata”. Este un adevărat „tunel” care leagă „cetatea de scaun” a Bibliei de „cetățuia” *Mărturiilor*.

Volumul cinci cuprinde *Mărturiile* 31-33. Doar trei la număr și întinzându-se de la 1881 la 1889, *Mărturiile* adunate în volumul cinci sunt cele mai voluminoase. Deceniul acesta a marcat o dezvoltare rapidă a Bisericii Adventiste. S-au deschis noi școli, iar lucrarea educațională avea să se extindă în lumea întregă. Aproape o treime din carte se ocupă cu această ramură a lucrării - încă o dovadă a „legăturii tainice” dintre Biblie și *Mărturii*, căci Biblia aprofundează și accentuează cu precădere importanța educației în planul lui Dumnezeu pentru poporul Său. Există nenumărate „tunele” care leagă tematica educației din Biblie de *Mărturii*. Iată următoarele citate:

„Într-un veac ca acesta al nostru, în care nelegiuirea abundă, iar caracterul lui Dumnezeu și legea Sa sunt privite cu dispreț, trebuie manifestată o grijă deosebită în a-i învăța pe tineri să studieze, să respecte și să asculte de voința divină așa cum este descoperită oamenilor. Temerea de Domnul dispare din mintea tinerilor noștri, din cauză că ei neglijează studiul Bibliei” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pag. 30).

„Fie ca părinții să studieze mai puțin lumea și mai mult pe Hristos; fie ca ei să depună mai puțin efort în a imita obiceiurile și moda lumii

și să consacre mai mult timp și să facă mai multe eforturi pentru a modela mintea și caracterul copiilor lor, după Modelul divin.

Atunci vor putea să-și trimită fiii și fiicele, fortificați într-o morală curată și având scopuri nobile, ca să primească educație în vederea ocupării unor funcții de încredere și folositoare. Profesorii care sunt conduși de iubirea și temerea de Dumnezeu pot conduce astfel de tineri înainte și în sus, instruindu-i ca să devină o binecuvântare pentru lume și să-L onoreze pe Creatorul lor" (*Ibid.*, pag. 34). „Fiule, păzește sfaturile tatălui tău, și nu lepăda învățătura mamei tale: leagă-le necurmat la inimă, atârnă-le de gât. Ele te vor însoți în mersul tău, te vor păzi în pat și îți vor vorbi la deșteptare! Căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și muștrarea sunt calea vieții" (Prov. 6, 20-23).

Anii aceștia au fost extrem de productivi din punct de vedere al cărților scrise de sora White. În această perioadă au apărut *Daruri Spirituale*, volumul I, *Experiențe și viziuni*, *Schițe din viața lui Pavel* (o precursoră a cărții *Istoria Faptelei Apostolilor*), *Tragedia Veacurilor* etc. Comoara aceasta a Spiritului Profetic, scrisă cu trudă, a fost primită cu nesaț și prețuită. În acești ani s-au reeditat primele 30 de Mărturii în patru volume, cum le avem astăzi (volumele 1-4 din *Mărturii pentru comunitate*).

Contemporanii sorei White au descoperit că există „tunele” de legătură între Biblie și *Mărturii* și au prețuit din plin darul bogat al descoperirilor din ele. Nu toți, pentru că atunci, ca și acum, s-au ridicat și împotriviți puternici față de *Mărturii* și în general față de Spiritul Profetic. Și nu trebuie uitat că *Mărturiile* acestui volum acoperă istoric un 1888 al Minneapolisului.

Cei care sunteți doriți să parcurgeți acest volum o veți putea face foarte repede. Este deja la tipar.

Volumul șase cuprinde *Mărturia* 34, care înglobează cele scrise de sora White în timpul șederii sale în Australia. Putem constata că învățăturile sunt valabile oriunde, căci ele sunt inspirate.

Volumul a apărut în 1900. În ce privește aranjarea, volumul șase este total diferit de cele cinci volume anterioare:

„O dată cu publicarea volumului șase, la cincisprezece ani după volumul cinci, *Mărturiile pentru comunitate* (Testimonies) au luat o nouă formă. Lucrarea denominației a devenit acum mondială în scopurile ei, prezentând nevoi și probleme care cer mult sfat și instruire în anumite compartimente ale sale. În mare măsură, aceasta reprezintă o amplificare a învățăturilor prezentate în primii ani și o nouă subliniere a sfaturilor date. În consecință, atunci când articolele pentru volumul șase au fost strânse pentru publicare, n-a fost greu să fie aranjate într-o ordine care să corespundă preocupărilor actuale” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pag. 20).

Perioada volumului șase este una de extindere a misiunii în Mările Sudului, India, Africa, America de Sud. Se deschid școli adventiste pretutindeni în lume. Se înființează instituții de sănătate și se reorganizează structura bisericii. De asemenea, colportajul se extinde pretutindeni, mai ales că apar noi cărți: *Patriarhi și profeți*, *Calea către Hristos*, *Slujitorii Evangheliei*, *Educația creștină* (precursoră a cărții *Educație*), *Cugetări de pe muntele fericirilor*, *Hristos, Lumina lumii* și *Parabolele Domnului Hristos*.

Volumul șase al *Mărturiilor* ilustrează și mai bine existența „tunelurilor” de comunicare între „cetatea” Bibliei și „cetățuia” *Mărturiilor*. Trimiterii biblice: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 19-20) îi corespund secțiunile întâi și a doua din acest volum. În această parte a cărții, întâlnim titluri ca „Lucrarea pentru timpul acesta”, „Toți să fie lucrători”, „Lucrarea personală”, „La drumuri și la garduri” etc. Și secțiunile a cincea („Colportajul”)

și a șasea („Chemări la slujire”) sunt legate de același pasaj biblic. Îndemnul Scripturii: „Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora. (1 Tim. 4, 13) îi corespunde, la capătul „tunelului” spre volumul șase, secțiunea a treia, dedicată educației.

Și, pentru că azi, când la noi în țară s-au înființat câteva școli ale bisericii, este nevoie de multe sfaturi divine, iată unul dintre ele: „Lucrarea noastră este o lucrare de reformare; și este planul lui Dumnezeu ca, prin lucrarea care se face prin instituțiile noastre de educație, atenția oamenilor să fie atrasă la ultimul mare efort de a-i salva pe cei care pier. În școlile noastre, standardul educației nu trebuie coborât. El trebuie să fie înălțat mai sus și tot mai sus, mult deasupra nivelului său actual; dar educația dată nu trebuie să se limiteze doar la cunoașterea celor cuprinse în manualele de școală. Numai studierea manualelor școlare nu poate oferi studenților instruirea de care au nevoie și nici nu poate da adevărata înțelepciune. Scopul școlilor noastre este să asigure locuri în care membrii mai tineri al familiei Domnului pot fi instruiți după planul lui Dumnezeu, de creștere și dezvoltare” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pag. 130).

Ei bine, nici un cititor atent nu va fi dezamăgit parcurgând *Mărturiile*. Nimeni nu va simți vreodată frustrare profundă pe care am încercat-o, copil fiind, când am stat pe marginea acelei excavații din șantierul zonei comerciale a orașului copilăriei mele și am constatat că tunelul atât de îndelung căutat, care ar fi trebuit să lege cetatea de scaun a lui Ștefan cel Mare cu mănăstirea și cetățuia din cealaltă parte a orașului, nu era decât un șir banal de pivnițe negustorești. Nu, nimeni nu va trăi această dezamăgire, pentru că „tunelul” dintre „cetatea de scaun” a Bibliei și „cetățuia” *Mărturiilor* există!

Valeriu Petrescu este directorul Casei de Editură Viață și Sănătate.

Companionii – un an de la lansare

Cunosc trei tineri de 15-16 ani, al căror loc preferat la adunare era mai mult prin curte și pe scările care urcă la balcon. Știu pe un altul care se izolare de colegi și de părinți. Stătea mai mult închis în camera lui. Alți doi se simțeau deja mai bine la filme și prin discotecă.

Cu toții am întâlnit astfel de tineri. Oare ce se întâmplă în jurul nostru? Vedem pe zi ce trece că ispitele sunt mult mai rafinate și mai puternice decât în trecut. Oricine poate fi derutat, dar cei mai vulnerabili sunt adolescenții. Lor li se adresează, în primul rând, reclamele, filmele și muzica modernă. Cei mai supuși acestor presiuni sunt chiar copiii care devin adulți și care trebuie să ia cele mai serioase decizii pentru viață. Acum au nevoie acută să fie înțeleși și sprijiniți, însă, paradoxal, ei afișează o siguranță pe care nu o au. Din păcate, de cele mai multe ori nici noi, adulții, nu suntem conștienți de acest lucru, poate tocmai datorită dorinței de independență, pe care aceștia o afișează atât de firesc. Iată de ce se pierd... atât de mulți.

Ce ar putea face biserica pentru adolescenți? Ce face Biserica Adventistă din alte părți? Programul pentru companionii, lansat în primăvara anului 1997, vine ca un răspuns la aceste frământări. El poate să împlinească nevoia adolescenților de părtășie și acceptare, oferindu-le șansa de a se integra într-o mică grupă, coordonată de un instructor adult. Pornind de la o idee preluată din țările latine ale diviziunii noastre, programul a demarat în martie, sub forma unui experiment. Conferința Muntenia a organizat un curs de formare, iar cei 45 de participanți au devenit primii instructori de companionii. Curând după aceea, a fost organizat un curs național la care fiecare conferință și-a trimis reprezentanți. Apoi au fost organizate alte șapte cursuri de formare în întreaga țară.

Programul este destinat adolescenților cuprinși între 15 și 19 ani și este gândit ca o continuare a celui de exploratori. Însă, spre deosebire de

**Corina Tuzla
Cristian Modan**

acesta, în care instructorul este cel care transmite cunoștințele practice și teoretice, la companionii fiecare membru al grupei pregătește și comunică informații din domeniul ales. O altă deosebire între cele două programe este aceea că, la exploratori, accentul se pune pe lucrurile practice, iar la companionii, pe discuții și pe activități care întăresc unitatea grupei. Iată unele dintre domeniile cel mai frecvent discutate în grupe: formarea caracterului, metode de studiu biblic creativ, auto-cunoaștere, etică, comunicare, bunele maniere, noțiuni de cultură generală, stil de viață sănătos, natură, creaționism, știri, istorie adventă etc.

Având ocazia să abordeze întrebări dificile, ei învață să ia decizii corecte pentru viață. În plus, în timp ce acest program oferă un cadru extrem de prielnic dezvoltării tinerilor din familiile adventiste, el îi integrează foarte bine și pe tinerii neadventiști. Astfel, după ultimele estimări, din numărul total de companionii, 15% erau prieteni și colegi ai tinerilor adventiști.

Evaluările făcute la Convențiile care au urmat confirmă succesul de care se bucură acest program în mijlocul adolescenților. Unii instructori activează deja de un an și se consideră privilegiați că au posibilitatea să slujească biserica în acest mod. Rezultatele obținute în

cele 12 luni de când funcționează ne îndreptătesc să credem că acest program corespunde scopului pentru care a fost creat. El a reușit să umple un gol existent între vârsta juniorilor și cea a tinerilor adulți. De aceea a fost bine primit atât de tineri, cât și de părinții lor.

Un aport deosebit adus la dezvoltarea acestui program l-a constituit publicarea Studiilor Biblice pentru Companionii, în colaborare cu Departamentul Școlii de Sabat. A fost doar un exemplu de colaborare foarte strânsă între două departamente ale bisericii, pentru o mai bună slujire a tinerilor. Datorită acestor studii, grupele de companionii vor putea găsi în Biblie răspunsuri la întrebările specifice adolescenților.

Potențialul de creștere al programului de companionii este extrem de mare, în acest moment numărul instructorilor apropiindu-se de 300. Estimările noastre spun că, la sfârșitul anului 1998, numai în Conferința Muntenia numărul instructorilor de companionii va fi 180, egalându-l pe cel ai instructorilor de exploratori.

Pe 9 mai, biserica a hotărât să își îndrepte atenția spre companionii. Acordați-le toate atenția și prețuirea. Fiți alături de instructorii în misiunea lor care nu este deloc ușoară. În timp ce părinții pot și trebuie să le ofere copiilor lor cel mai mare sprijin, biserica, prin departamentul de tineret, este gata

să-i asiste, pentru ca împreună să-i călăuzim pe tineri pe drumul către Împărăția lui Dumnezeu.

Cunosc opt tineri, băieți și fete, care se simt extraordinar de bine în grupa lor de adolescenți. Înainte de a forma această grupă, trei dintre ei stăteau mai mult pe scările care urcă la balcon. Un altul se izolase de prietenii lui, iar doi deja erau considerați „plecați”. Alți doi dintre ei au venit de curând; i-au invitat prietenii lor, din grupul celor șase. Noii veniți sunt hotărâți să nu mai plece. Și de ce-ar face-o? Doar sunt acum... companioni

Iată cum vede debutul și dezvoltarea acestui program un membru al echipei care a gândit și organizat cele trei cursuri de formare din Conferința Muntenia:

Este greu să-mi spun părerea despre cursurile pentru instructorii de companioni. Aș putea face o evaluare mai strictă, cu un iz oarecum profesionist sau științific. M-am hotărât totuși pentru o formă de exprimare mai liberă, așa că am ajuns la următoarele impresii sumare.

Episodul 1 - Echipa

Mi s-a propus să fac parte dintr-un grup care să pregătească materiale (devoționale, jocuri etc.) pentru adolescenți. Interesant! Am acceptat. Cel mai mult mi-a plăcut că, la „întâlnirile de lucru”, testam și noi activitățile și jocurile. Da, ne jucam! Mai bine mai târziu decât niciodată! (Mă gândesc cu oarecare nostalgie ce bine mi-ar fi prins așa ceva în anii adolescenței...) Sigur! Și mai interesant era faptul că jocul nostru nu era numai joacă; încercam să îmbunătățim, să adaptăm sau să creăm variante...

Episodul 2 - Snagov, martie 1997

Între timp, ne-am găsit și un nume: *Echipa C* (de la companioni, de la vitamină, de la...). Am așteptat cu toții cu emoție această primă întâlnire cu viitorii instructori de companioni. Așadar, noi am fi un fel de „instructori de instructori”! Ce și cum să facem ca să iasă bine?! Au fost și stângăcii, și puțină încordare, și multă, multă lipsă de experiență...

Momente memorabile?
Traseul - când, începând de dimineață, noi, cei de la „posturi”, ne-am transformat încet-încet într-un fel de statui înghețate... dar... a ieșit bine! Ninsă din Sabat - cu fulgi incredibili, cât fluturii de mari, așternându-se peste clipele noastre de singurătate cu Dumnezeu și, mai apoi, peste insignele prinse pe pieptul celor proaspăt înveștiți. „Episodul biblic cu final schimbat” - când am avut onoarea să fiu un David care a ajutat la convertirea lui Goliat! Mărturisesc că o mare parte din cele trăite la Snagov au fost inedite și pentru noi, Echipa C. Cu atât mai bine!

Episodul 3 - Bușteni, octombrie 1997

Reîntâlnirea cu prietenii din primăvară! Și întâlnirea cu atâția mai „noi”. Am regretat lipsa câtorva - am fi dorit să-i revedem pe toți. De data acesta, o atmosferă relaxată, aproape ca o vacanță. Mai puțină teorie și mai multă practică. Echipa C „și-a intrat în mână”. Nu mai suntem stresați, nu mai facem gafe. Cred că și noi, ca organizatori, și ceilalți instructori am avut cu toții impresia că a existat un standard mult mai ridicat decât la Snagov. Asta-i bine, înseamnă că progresăm!

Ah, țin neapărat să amintesc atmosfera aceea extrem de caldă. Dumnezeu, focul de tabără și „Eben-Ezer”, movilița de pietre clădită în ultima zi. Să ne revedem cu bine!

Episodul 4 - Bușteni, octombrie 1997 bis

Alții și alții doresc să se implice în lucrarea cu adolescenții. Peste 40 de noi cursanți au venit să fie înveștiți instructori de companioni. Acum avem și eșarfe! Superb! (Un albastru plin și cald - cine a zis că-i o culoare rece?) E drept, și insignele sunt mult mai frumoase! (Bine că le-am schimbat! Important e să fii flexibil și să ai curajul să înlocuiești, dacă ai găsit ceva mai bun!)

Ne bucurăm că, în rândul cursanților, se numără foarte mulți pastori. Știm că ei îi vor sprijini din toată inima pe companioni.

După întâlnirea de acum două săptămâni, cu „prima promoție”, când fuseserăm încântați de creșterea nivelului cursului, nu mi-ar fi venit să cred că poate exista ceva și mai bun! Totuși, cursul a ajuns și mai bun! Cu adevărat, Dumnezeu ne dăruiește cu mult mai mult decât îndrăznim sau suntem în stare să visăm...

Am înțeles un lucru extraordinar: provocarea, „mănușa aruncată” nouă, Echipei C, constă tocmai în faptul că standardul acestui curs trebuie să fie din ce în ce mai ridicat! Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, așa va fi! Să crești, să crești continuu, pentru că îi ajuți și pe alții să crească, și astfel să le poți fi de și mai mult folos - ce ar putea să fie mai stimulator, mai entuziasmant, mai minunat?

Așa scriam spre sfârșitul anului trecut. De atunci, în istoria companiunilor s-au mai înscris câteva evenimente importante: două convenții, cu instructorii de la Snagov și Bușteni '97, precum și o nouă serie de pregătire - Bușteni '98, la care au participat și au fost înveștiți alți 44 de instructori. Iar noua idee, sistemul de raportare și evaluare, a dat un proaspăt impuls activității grupelor deja existente. Cred că se poate spune deja că „întrecerea este în toi”! Bineînțeles, isteții știu că întrecerea cea mai de seamă se desfășoară, în primul rând, cu ei înșiși...

Ar fi multe de spus. A fost stabilită Ziua Companiunilor, ca o recunoaștere a importanței acestei lucrări, ca o subliniere a amplexului pe care a luat-o - într-un ritm chiar mai rapid decât ne puteam imagina la început, acum ceva mai mult de un an. Totul seamănă cu ramurile pline de muguri și boboci, care, iată, zilele acestea parcă au „explodat”, vestindu-și cu atâta entuziasm solia lor de viață nouă!

Domnul este cu noi! Fie ca și noi să rămânem în El, și astfel să nu ni se stingă entuziasmul, iar companiunii să fie tot mai mulți, o inimă și-un gând, lumini pe pământ...

Cristian Modan este directorul Departamentului Tineret în Conferința Muntenia. Corina Tuzla, membră în comunitatea Popa Tatu, a absolvit facultatea de asistență socială, iar din 1997 are diplomă de master în aceeași specializare.

Teologia biblică

Chiar așa: „biblică”. Tocmai citeam nu știu care dintre publicațiile noastre, când am zărit acel „i” strecurat în inima venerabilului adjectiv, chiar în mod repetat, deși autorul se gândise, mai mult ca sigur, la teologia „biblică”.

Dar nu erorile de redacție vreau să le stigmatizez, chiar dacă acestea abundă astăzi în toate publicațiile. Îngrijorarea mea este alta. Observ tot mai clar o strategie a diavolului, care ia amploare în biserică. Nu pot să nu văd că această teologie - „biblică” - cuibărește și clocește ca la ea acasă în spațiul dintre Nistru și Tisa. Și, fiindcă poartă nume specifice în diferite zone ale țării, am să mă explic. Biblică se mai numește bibiță, găină-de-mare, pichere, pică, pipică, pichie, pichiriță, pirchiță, iar prin Oltenia i se mai zice „căță”. Este o pasăre frumoasă (nu degeaba se numește și găină-cu-mărgăritare), deși nu știe alt cântec decât „Păcat! Păcat!”

Când, însă, un creștin - ființă rațională - nu știe alt cântec decât „Păcat! Păcat!”, e cazul să ne întrebăm ce fel de biserică zidim pe temelia apostolilor și prorocilor. Vederea cui va poate deveni alarmant de „sfințită”, încât să vadă peste tot păcat și numai păcat. De la Conferința Generală și până la fata prezbiterului, de la cei care urmează să se boteze până la cei care încă - nu înțelege de ce! - nu sunt excluși, această optică de căță prinde numai negativul.

Trăim într-o lume rea, într-adevăr. Există rele în guverne și în populații, fărădelegi și corupție, lupte fără noimă și tragedii. Ieșită din lume, biserică este, totuși, în lume. Și influența lumii - imorală, amorală sau chiar morală - se resimte. Adesea este cazul să ne îngrijorăm profund, să ne înțristăm și să plângem în rugăciune. Uneori putem da un sfat părintesc

Florin Lăiu

sau frățesc (dacă am construit asemenea relații!). Alteori merită să mai facem și haz de noi înșine, descoperind că, în sfârșit, suntem și noi, în sensul bun, „ca lumea”, că destul am fost „ca nelumea”.

O mare influență în formarea mentalității noastre o are lectura. Cei care se adapă din edituri neserioase care scot tot felul de minuni despre conspirații secrete, masone-

„Rătăcesc ca o oaie pierdută: Caută pe robul Tău, căci nu uit Legea Ta!”

David (Ps. 119,150)

rie, sionism, piramidologie, vîndări psihotronice, farfurii zburătoare, soarta Atlantidei, Noul Ierusalim de la București, implantarea computerizată a „semnului fiarei” ... și multe altele, își dezvoltă o mentalitate lunatică, ajung membri potențiali ai legiunilor de speriați și manipulați ai Führer-ilor unui nou holocaust; devin clone ale eroilor de carton colorat - născuți din fantezia unor autori care urmăresc popularitate și câștig.

În religie lucrurile stau la fel. Te poți adăpa din izvoare sigure, cunoscute și recunoscute, sau din tot felul de cărți și fițuici prăsite din flori. Dacă în cele seculare există, cel puțin, criteriul științific (academic) care te ajută să evaluezi o publicație, în religie este mai mult loc pentru „creație”. Este domeniul în care distincția dintre realitate și „fantezie” se șterge uneori cu desăvârșire. De aici o mulțime de culte inculte, de schisme și prisme, de reforme diforme. De aici zăzaniile și șoaptele acre, în care bunul simț este com-

plet adormit: cum că nivelurile administrative ale bisericii sunt controlate de iezuiți...; că psihologia învățată la seminar este ocultism în haină științifică...; că participarea ne-membrilor la Sfânta Cină împlinește scopul papalității...; stați la pîndă, „celebreișni” a venit și la noi...; știți, Conciliul Vatican II a hotărât ca liderii adventiști să modifice conștiințele enoriașilor...; că biserica din alte țări este deja în ecumenism...!

Nu toți bibiloi sunt obsedați de același subiect, dar tema este aceeași: „Păcat! Păcat!” Priviți cât mai oblic în jurul vostru sau nu mai priviți deloc! Nu întindeți mâna celor care dau mâna cu păcătoșii! Jos licențele în teologie! Jos femeile de la amvon! Jos cu orice simbol care seamănă cu o cruce! Nu renunțați la paharul unic, nu vă puneți cravată, puneți-vă cravată!

Este destul un singur picheroi în fiecare comunitate. Cântecul lui disonant se va remarca în toată orchestra de priveghetori, de nepriveghetori și de cucii. Păcat! Păcat! Nu mai este cum era odată! Păcat! Păcat! A venit Omega! Păcat! Păcat! Pastorul nu-i bun de nimic, comitetul doarme, conferința vine cu îngăduința! Bine a zis profeta că majoritatea va cădea, de vreme ce am rămas numai noi... doi bibiloi!

Unii sunt nemulțumiți că pastorii evită hrana „tare”. Vor citate în care pot roade oasele altora. Înțelegerea *Mărturiilor* este întotdeauna „directă” - ca la box. Cu cât sunt mai tari paragrafele, cu atât sunt mai gustate colecțiile. Nu mai pot visa frumos, trăiesc ca într-un post continuu, obsedați de un singur lucru: Păcat! Păcat! Li se pare că, în locul lui Dumnezeu, ei trebuie să susțină întregul glob.

Așteptările lor escatologice sunt dintre cele mai pesimiste și mai înguste: stă scris că vor fi mântuiți extrem de puțini, deci nu vă preocupați

de evanghelizare, ci de curățirea bisericii. Nu faceți planuri pe termen lung, nu urmăriți dezvoltarea, progresul, pregătirea, fiindcă nu mai este timp... Dumneavoastră, frate, vă ocupați cu profețiile; când vine odată decretul acela? Am auzit că unele plăgi au și început să cadă...

Oare când vom ajunge niște creștini maturi, scăpând de această mentalitate de copii speriați? Desigur, multe dintre aceste preocupări sunt legitime. Este drept să ne obsedeze căderile celor dragi, dacă-i iubim. Este normal să ne preocupe și mersul bisericii generale și mersul istoriei. Dar eu mă refer aici la un mod de gândire orientat exclusiv spre cele negative, care se așteaptă numai și numai la rău și se teme când sunt semne bune; o mentalitate combinată cu destulă ignoranță, cu oarecare infatuare „profetică” și cu lipsa îngrijorătoare a măsurii și a bunului simț.

Oare nu știe Dumnezeu să-și conducă biserica, încât este nevoie de grija abuzivă a unei rețele de agenți dreptcredincioși care să-i asigure salvarea? Ei vin ba din Ungaria, ba din Germania, ba din Statele Unite și otrăvesc sufletele unor frați slabi - sau prea tari! Trecând peste organizația legitimă a bisericii, ei își organizează propriile misiuni, în curtea noastră sau în afară. Unii joacă rolul unei „rămășițe” separate, alții rolul de ultiimi profeți în Israel. Toți acești păuni văietători și pui de pică nu fac decât să ciugulească rănile bisericii, acolo unde le găesc, și să le inventeze, acolo unde încă nu sunt. Unii câștigă bine din această afacere, dijmându-i subtil pe credincioși, alții se mulțumesc cu tributul de credință și onoare. În general vorbind, sunt conștiințe adventiste, nimic de zis. Nici n-am dreptul să le judec intențiile și sinceritatea. Dar, în mod sigur, nu acesta este Spiritul pentru care S-a rugat Domnul în acea noapte a trădării.

Aproape am început să regret că am scris *Sindromul Minneapolis*, un eseu de istorie adventistă, incomplet și limitat, în care unii au găsit lucruri „tari” cu care să-și alimenteze spiritul. Dacă aș mai scrie astăzi așa ceva, aș avea nu doar un

plus de informații, dar și mai mult echilibru, mai multă bunăvoință de a-i înțelege pe nesuferiții de „liberali”. Nu sunt de acord cu nici o folosire a cărții într-un mod care să slăbească autoritatea bisericii sau să înnegrească dezvoltarea ei teologică.

Vreau să fiu bine înțeles: în ciuda ironiilor mai puțin fine din acest articol, nu condamn pe nici un credincios sau pastor a cărui conștiință este torturată de primejdiile păcatului și rătăcirilor specifice acestui timp primejdios. Și eu sunt frământat de asemenea griji. Și eu mă rog. Și eu bocesc. Și eu lupt. Uneori mă simt căzut pe brânci. Ba încă îmi aduc aminte foarte bine că uneori am fost și eu un „bibiloi” amețit adesea de vești

---

„Rugăciunea Domnului Hristos... din Ioan 17, trebuie să fie crezul bisericii noastre. Ea ne arată că distepetele și dezbinarea dintre noi îl dezonoarează pe Dumnezeu.”

Ellen White (1899, 3SM 21)

proaste și de păcatele altora. Am pierdut ocazii de a mă bucura de aspectele pozitive ale lucrării lui Dumnezeu în biserică și în afara ei. Am pierdut ocazii de a mă dezvolta într-un spirit de iubire, de apreciere. Prea ocupat cu critica „constructivă”, cu măsurătoarea bisericii, eram gata să devin periculos de sfânt, dacă n-ar fi fost mai puternică pasiunea pentru teologie - care mi-a furat atenția și a început, treptat, să mă umilească.

Sper că pledoaria mea pentru o gândire pozitivă și pentru un dram de bun simț în plus va fi bine primită. Am destui prieteni care suferă de această „pichiristică” și

chiar de „bibliografie”. Oarecum simpatizez cu ei, nu mi-am pierdut compasiunea. Dar am găsit că și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt. Biserica are nevoie de brațe tari, nu de limbi oțetite. Păcătoșii au nevoie de rugăciunile și eforturile credinței noastre, pentru ca nimeni „să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Nu este nevoie de imaginație încinsă și de ochi răi, nu este nevoie de râvna lui Iehu, ci de minți și inimi pregătite, de un adventism creștinesc, „cu față umană”. Poate că este nevoie, uneori, pentru cei grăbiți spre un viitor balaamic, să audă glasul măgăriței. Dar cel care iubește acest rol să nu fie prea sigur de un loc printre oile Domnului.

Nu poți fi fericit în credință, nu poți trăi bucuria mântuirii dacă ești consumat de obsesia păcatului, de imperfecțiunii, de partea goală a paharului. Viața aceasta, lumea aceasta, păcătoșii din afară sau dinăuntru au și părți bune, pentru care merită să te bucuri și să exprimi aprecieri.

Aproape că te întrebi, câteodată, dacă acești „sfinți” n-ar fi fost mai echilibrați, mai utili și, poate, mai curați după o baie în „mocirla păcatului” decât ținându-se sub clopot de sticlă și osândind tot ce are culoare. Ar fi avut de învățat chiar din izvoarele poluate ale lumii, ar fi fost pregătiți pentru viața aceasta, dacă nu pentru cea viitoare. I-ar fi înțeles, poate, mai bine pe cei greșiți... Bineînțeles că nici aceasta nu este o soluție; de altfel, am văzut că unii nu-i pot iubi pe alții care practică aceleași păcate...

Dacă este adevărat că sfârșitul este aproape, nu atmosfera de panică sau ruperea resteiilor va aduce salvarea. Da, e nevoie de neprihănire. Dar, alături de ea, avem nevoie la fel de mult să cultivăm speranța, încrederea, spiritul de unitate, îngăduința creștină și iubirea față de toți aceia pentru care a murit Domnul Isus. Există un loc sigur în cer pentru un asemenea spirit. Iar dacă unii nu vor vedea raiul, dragostea noastră să fi fost singurul paradis pe care l-au gustat.

Florin Lăiu predă la Institutul Teologic Adventist.

Mai multe crudități sau numai crudități?

In ultima vreme am primit o serie de scrisori de la membri din diferite zone ale țării, care ne solicită precizări referitoare la dieta de crudități. Majoritatea celor care ne scriu pornesc de la dieta originară dată de Dumnezeu omului, expusă în Genesa 1,29, și trag concluzia că aceasta era formată numai din alimente vegetale, consumate în stare crudă. Raționamentul continuă: dacă această dietă de crudități a fost dieta ideală pentru om și dacă Ellen White afirmă în repetate rânduri că poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului trebuie să se întoarcă la dieta din Eden, nu cumva ar trebui să consumăm numai vegetale crude? Iată întrebarea căreia ne propunem să-i oferim un răspuns în cele ce urmează, fără pretenția că va fi unul exhaustiv.

Problema dietei de crudități trebuie discutată din mai multe perspective.

1. Sursa: Genesa 1,29 sau cartea *Hrana vie?*

Am avut surpriza să constat că mulți dintre cei care mi-au adus în atenție subiectul dietei de crudități au ajuns la concluzia că este necesar să consumăm numai alimente crude în urma lecturării altor texte decât cel din Genesa 1,29. Cel mai adesea este vorba de cartea *Hrana Vie* sau de *Comorile științei privind sănătatea*, de Ernst Günter. O dată căpătată această convingere, ea este susținută cu texte biblice precum cel amintit și cu pasaje din *Spiritul Profeției*.

Deși lucrările lui conțin mult adevăr, Ernst Günter nu poate fi considerat o sursă de îndrumare privind viețuirea sănătoasă și dieta adecvată, din mai multe motive. Întâi, el nu a fost medic, și lipsa unei educații medicale temeinice

Gily Ionescu

se vede, de exemplu, din afirmația nefondată pe care o face în repetate rânduri, cum că ar trebui să consumăm alimentele crude, pentru a nu distruge enzimele din ele, care dau viață hranei. Ei bine, este un adevăr elementar al fiziologiei acela că enzimele din alimente, care sunt niște substanțe proteice, sunt total inactivate de îndată ce ajung în contact cu sucii gastrici (care este un acid puternic), după care sunt descompuse în părțile componente (adică în aminoacizi) și apoi absorbite din tubul digestiv în sânge, rămânând ca organismul să le folosească așa cum va ști mai bine. Este posibil ca din ele să fie fabricate din nou enzime, dar acestea nu au nimic a face cu enzimele din hrană, iar alimentele gătite sunt o sursă de aminoacizi cel puțin al fel de bună ca și cele crude.

În al doilea rând, Ernst Günter nu are, din câte cunoaștem, girul inspirației divine, care să compenseze (și chiar să depășească) limitele cunoașterii medicale a timpului său, așa cum este cazul sorei Ellen White. În acest context, aș dori să atrag atenția distribuitorilor de literatură din bisericile locale să se gândească bine înainte de a expune spre vânzare o carte. Mi se pare neinspirată ideea ca în aceste locuri să fie distribuite cărți scrise de Ernst Günter și mai ales de dr. Doru Laza, al cărui *Îndrumar profilactic și terapeutic de medicină naturistă*, deși conține o mulțime de sfaturi bune și face mereu referire la afirmații ale Spiritului Profetic, are un capitol (de peste 30 de pagini), referitor la reflexologie. Asemenea lucrări creează confuzie și ne familiarizează cu mijloace „terapeutice“ îndoielnice, bazate pe o filozofie păgână.

Pe de altă parte, știu că sunt mulți oameni sinceri, care caută adevărul textului sfânt și care se întrebă dacă Dumnezeu ne cere într-adevăr să ne limităm la o dietă de crudități. Aceasta ne duce la a doua perspectivă a abordării problemei în discuție:

2. Ce spun de fapt Biblia și Spiritul Profetic despre dieta de crudități?

Pentru mine, a fost interesant să remarc faptul că Sfânta Scriptură și scrierile sorei White fac foarte puține referiri explicite la hrana crudă. Biblia conține un singur text de acest fel - Exod 12,9: „Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele“. Este vorba de modul în care israeliții urmau să consume mielul pascal. Recomandarea expresă era ca acesta să *nu* fie mâncat crud, ci fript. Există, desigur, și pasaje biblice care conțin în mod implicit ideea de crudități, exemplul cel mai grăitor fiind chiar Genesa 1,29: „Și Dumnezeu a zis: 'Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră'“. Dar subliniez faptul că în acest text ni se spune *din ce* era compusă dieta originară, nu *cum* urma ea să fie consumată.

Sunt multe lucruri pe care Biblia le omite, dar avem asigurarea că tot ce este important pentru mântuirea noastră poate fi găsit în mod explicit în ea. Se pare că dieta de crudități nu face parte din această categorie. De fapt, încă din cele mai vechi timpuri biblice, prepararea termică a hranei era frecvent utilizată în poporul lui Dumnezeu. Astfel:

• Genesa 25,29, îl găsim pe Iacov pregătind o supă de linte.

• În Exod 16,23, Moise le arată israeliților că mana fiartă și coaptă (vezi și Numeri 11,8) în ziua a șasea putea fi păstrată fără se se strice și consumată în ziua Sabatului.

• În 1 Regi 17,8-16, putem citi cum văduva din Sarepta Sidonului i-a gătit (pe foc) o turtă lui Ilie, folosind ultimele ei rezerve de făină și untdelemn.

• În 2 Regi 4,38, Elisei pregătește o ciorbă pentru fiii proorocilor.

• În Ioan 21,9, Însuși Isus le oferă ucenicilor hrană gătită.

Pâinea, aliment de bază în toate timpurile, era pregătită în timpurile biblice din făină amestecată cu apă și drojdie, de obicei frământată, apoi pusă în vase speciale și coaptă la cuptor.

Pâinea a jucat un rol important în sistemul religios al israeliților. Astfel, pâinea pentru punerea înaintea din templu simboliza prezența lui Dumnezeu alături de poporul Său. În Noul Testament, Isus Se numește pe Sine „adevărată pâine din cer“ (Ioan 6,32), „Pâinea lui Dumnezeu“ (6,33), „Pâinea vieții“ (6,35) și „pâinea care s-a coborât din cer“ (6,41). Mana căzută în mod miraculos din cer a devenit un simbol al lui Isus. El este hrana spirituală și supranaturală care a fost zdrobită de piatra păcatelor omenirii, frământată și apoi încinsă în cuptorul ispitelor, batjocurii și crucificării. Hrana vie ajunge așa numai după ce moare. Oare S-ar fi folosit Isus de acest simbol dacă coacerea pâinii ar fi un procedeu care distruge valoarea nutritivă a grâului?

Ce are de spus Spiritul Profetic referitor la dieta de cruditate? Întâi de toate, cum am mai spus, Ellen White folosește foarte rar termenul „crud“ când vorbește despre alimentație. Iar atunci când îl folosește, nu este nicidecum limitat la alimentele vegetale. (Vezi sfatul ei de a consuma, în anumite situații, ouă crude de la găini sănătoase.) În schimb, ea dă instrucțiuni destul de precise cu privire la modul în care trebuie coaptă pâinea: „Pâinile ar trebui să fie mici și

atât de bine coapte, încât, pe cât este posibil, germenii de drojdie să fie distruși“. Iar despre cereale, scrie: „Cerealele... ar trebui gătite timp de mai multe ore“ (*Divina Vindecare*, pag. 300). Aceasta înseamnă că fierberea trebuie să aibă loc la foc mic și timp îndelungat. De fapt, în scrierile ei apar foarte multe referiri și sfaturi cu privire la gătitul alimentelor, încât am considerat că va fi mai utilă prezentarea celor mai reprezentative dintre ele separat, într-unul dintre numerele viitoare ale revistei, într-o selecție comentată alcătuită de dr. Valentin Nădășan.

3. Câteva argumente biochimice în favoarea pregătirii termice a alimentelor

Multe alimente vegetale se pretează la a fi consumate în stare naturală, fără preparare termică, și sunt foarte sănătoase. Ca exemple pot fi citate majoritatea fructelor, unele legume, zarzavaturi, rădăcinoase, nuci și semințe. Altele, însă, nu pot fi folosite decât după expunerea lor la acțiunea căldurii, pentru a deveni mai ușor digerabile. Din această categorie fac parte cerealele, leguminoasele și unele rădăcinoase.

Cerealele și semințele conțin în mod natural o serie de compuși chimici care asigură conservarea lor timp îndelungat, până când găsesc condiții propice germinării. Unii dintre aceștia sunt inhibitori puternici ai enzimelor din sucurile digestive (antiproteaze, de ex.), ceea ce înseamnă că digestia și asimilarea lor sunt semnificativ stânjenite atunci când sunt consumate crude. Acești compuși sunt inactivați prin trei procedee: biochimic (încolțirea), termic (gătirea) și mecanic (măcinarea în particule fine).

Concluzia este că ele vor putea fi folosite ca hrană numai după ce au parcurs cel puțin unul dintre aceste procedee. Fiecare dintre ele are avantajele și limitele sale: încolțirea crește substanțial conținutul de vitamine, dar nu distruge toți inhibitorii enzimelor digestive și nu fragilizează pereții celulari, prepararea termică crește cel mai mult digestibilitatea, prin dizolvarea pereților duri ai celulelor vegetale și disponibilizarea substanțelor nutritive, dar are dezavantajul că distruge substanțele nutritive termolabile (unele vitamine, de ex.), iar măcinarea face posibilă obținerea unor

alimente deosebit de gustoase și variate, dar necesită prelucrare ulterioară.

Echilibrul și variația sunt principiile de căpetenie care vor ghida alegerile noastre în această privință. Aceasta înseamnă că nu ne vom limita, de exemplu, la a consuma cerealele numai sub formă încoțită, oricât de valoroase ar fi ele. De asemenea, vom face apel la toate mijloacele de gătit a cartofilor (cu excepția prăjirii în ulei), pentru că astfel vom include în dieta noastră unul dintre cele mai valoroase și mai accesibile vegetale.

Este timpul însă pentru o precizare importantă: cei mai mulți dintre noi avem nevoie să includem mai multe alimente vegetale crude în alimentație. Tradiția culinară românească tinde să pună prea mult accentul pe realizarea unor rețete complicate, cu multe ingrediente (printre care grăsimile ocupă un loc de frunte) și cu tehnici de gătit nerecomandabile (prăjirea în grăsime, de exemplu), precum și pe folosirea exagerată a supelor. Există în popor prejudecata că alimentele vegetale consumate în stare crudă pot constitui cel mult un aperitiv sau un desert, dar în nici un caz o hrană adevă-

rată. Însă nimic nu este mai departe de adevăr! Iată drept dovadă, pe scurt, recomandările Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) referitoare la alimentația sănătoasă:

- Grăsimile alimentare trebuie să reprezinte 15-30% din totalul caloriilor consumate.¹ Dintre acestea, grăsimile saturate (animale) vor reprezenta 0-10% din totalul caloriilor, iar acizii grași polinesaturați, 3-7% din totalul caloriilor.²

- Cantitatea de colesterol alimentar consumat pe zi va fi între 0 și 300 mg.³

- Glucidele⁴ vor reprezenta 55-75% din caloriile consumate. Dintre acestea, glucidele complexe (amidonurile) vor reprezenta 50-70% din totalul caloriilor, iar glucidele simple (zaharurile) - 1-10%.

- Se vor consuma zilnic 25-35 g de fibre vegetale.

- Proteinele⁵ vor reprezenta 10-15% din totalul caloriilor.

Dacă veți avea curiozitatea să studiați comparativ dietele vegetariene și cele omnivore, veți constata că primele respectă cu mare ușurință toate recomandările de mai sus, în timp ce cele carnate le încalcă (adesea grosolan) pe toate. Acesta este și motivul pentru care OMS recomandă consumarea a minimum 400 g de legume și

fructe pe zi și a cel puțin 30 g de leguminoase, nuci și semințe. O bună parte dintre acestea pot fi consumate - și chiar este recomandabil să fie consumate - în stare crudă.

Despre beneficiile importante ale crudității dau mărturie ameliorările semnificative pe care bolnavii de diferite boli, uneori foarte grave, le obțin în urma unei „cure de crudități”. Credem însă că trebuie să facem distincție între folosirea *exclusivă* a crudității pentru o perioadă limitată de timp, de obicei în scop terapeutic, și limitarea dietei doar la vegetale pentru tot restul vieții.

Concluzie

Deși Sfânta Scriptură și Spiritul Profetic vorbesc despre valoarea nutritivă a unor produse vegetale proaspete, ele nu ne învață că o dietă alcătuită în exclusivitate din crudități ar avea calități nutritive excepționale și nu fac referiri speciale la aceasta ca fiind singura dietă recomandabilă. În nici un caz nu putem trage concluzia că adoptarea unei astfel de diete este un test al spiritualității cuiva. Exagerarea ne dăunează, indiferent de direcția spre care deraiem de la linia temperanței. Desigur, se poate trăi destul de mult timp cu o dietă foarte săracă în crudități. Se poate trăi (chiar mult mai bine) și cu o dietă de crudități. Dar cea mai bună este dieta echilibrată, care îmbină avantajele folosirii vegetalelor crude și ale celor gătită și care compensează punctele slabe ale fiecăreia. Poftă bună!

¹ 1 g de grăsime dă prin ardere metabolică 9 calorii.

² Carnea conține între 60 și 80% din caloriile sub formă de grăsimi, majoritatea saturate.

³ Un singur gălbenuș de ou de găină conține peste 200 mg de colesterol.

⁴ 1 g de glucide dă prin ardere metabolică 4 calorii.

⁵ 1 g de proteină dă prin ardere metabolică 4 calorii.

Dr. Gily Ionescu este directorul Departamentului Sănătate în Uniunea Română.

Bumerang

Te-ai jucat vreodată cu un bumerang? Bumerangul este un lemn îndoit. Seamănă cu litera V. Îl ții de un capăt și, cu o mișcare rapidă a mâinii, îl arunci în așa fel, încât să se învârtască prin aer. Oamenii care au exersat mult și știu exact ce să facă pot arunca un bumerang așa încât, în timp ce se află în aer, el să se întoarcă spre ei. Ei pot face ca bumerangul să vină înapoi la ei.

Unii oameni pot face la fel și cu un disc. Ei știu sub ce unghi să arunce discul și cât de repede să-și miște mâna când îi dau drumul. Asta cere mult exercițiu. După ce înveți, nu trebuie să mai alergi după disc, când îl arunci. Doar stai pe loc și îl prinzi.

Bumerangul se întoarce la cel care îl aruncă, datorită curburilor lui. „Brațele“ lui au forma aripilor de avion: sunt curbate la vârf și drepte la bază. Când trece prin aer, aerul se mișcă ceva mai repede peste vârful curbate. Și, pentru că bumerangul se învârtă, aerul nu îl lovește în același fel pe toată suprafața. Astfel, bumerangul își inversează sensul de deplasare în aer.

Poate că știi să faci o minge să se învârtască așa încât să se întoarcă la tine. Sau poate știi să te joci cu un yo-yo, așa încât să-l prinzi în mână. Ideea de a face lucrurile să se întoarcă la tine este ceva extraordinar în lumea jucăriilor.

Ea este importantă și în alte domenii. Ai auzit vreodată expresia „Ceea ce se duce învârtindu-se se întoarce învârtindu-se“? Trebuie să recunosc, pare absurd. Oamenii care o folosesc vor să spună că faptele tale influențează ceea ce ți se va întâmpla mai târziu. Ceea ce faci „se va întoarce în-

Rosy Tetz

vârtindu-se“ iarăși. Purtarea ta va fi ca un bumerang, adică oamenii te vor trata la fel, la rândul lor.

Același gând se găsește în Biblie, unde este exprimat într-un mod și mai neobișnuit: „Aruncă-ți pâinea pe ape, și, după multă vreme, o vei găsi iarăși!“ (Ecl. 11,1)

Știi, Biblia nu vrea să spună că trebuie chiar să-ți arunci pâinea pe ape. Câteodată Biblia folosește jocuri de cuvinte ca să ne ajute să „prindem“ o idee. Dar ce ar putea să însemne versetul acesta?

Există păreri diferite cu privire la originea acestei zicale. Unii oameni cred că se referă probabil la negustorii care călătoreau cu corăbiile ca să cumpere lucruri pe care apoi le vindeau. Alții cred că versetul acesta vorbește poate despre plantarea orezului pe câmpurile mlăștinoase. Dar cei mai

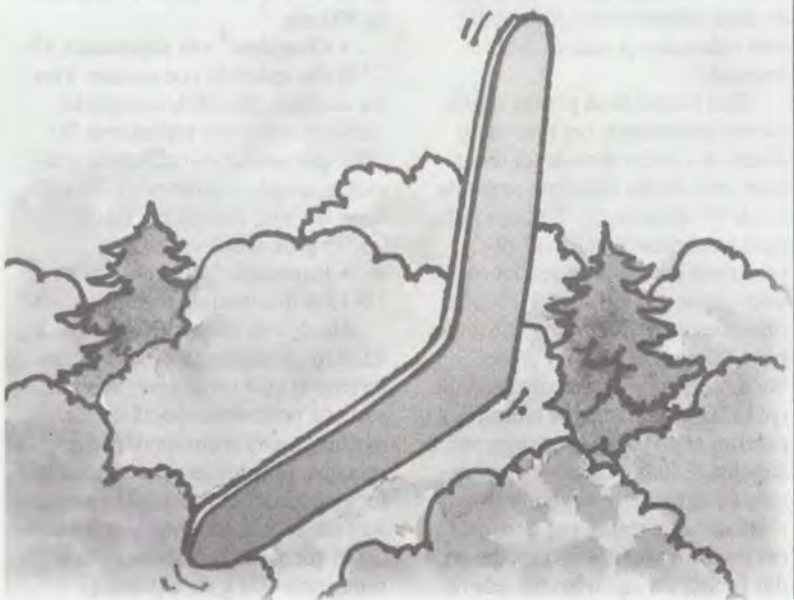
mulți consideră că se referă la felul în care îi tratăm pe semenii noștri.

O versiune a Bibliei traduce astfel versetul acesta: „Fă lucruri bune oriunde mergi. După o vreme, binele pe care îl faci se va întoarce în ajutorul tău“ (vers. 1, după *International Children's Bible*).

Dacă le dai totdeauna și fraților tăi sau surorilor tale din ce ai tu, cum crezi că se vor simți, când va fi cazul să-ți dea din ce au ei? Dacă îi faci complimente mamei tale, dacă vorbești politicos cu profesorii și dacă le iei apărarea întotdeauna prietenilor tăi, ce crezi că vor spune ei despre tine? Dacă ești ascultător, crezi că vei avea multe necazuri?

La urma urmei, aruncarea pâinii pe ape este ceva foarte logic.

Adventist Review, 22 ianuarie 1998

Milton Lee, 82 de ani, pionier al lucrării adventiste în sudul Chinei, a murit într-un accident. Accidentul s-a produs în apropiere de St. Helena, California, pe 4 decembrie 1997. Soția sa, Helen, a adormit de volan și mașina s-a izbit de un copac. Născut la Shanghai, China, în 1915, fratele Lee a fost fiul lui Frederik Lee, care a lucrat vreme îndelungată ca editor asociat al revistei *Adventist Review*. În timpul celui de-al doilea război mondial, Lee a început să lucreze pentru poporul Miao, din China. Imediat după război, Lee a condus adunări de evanghelizare în Piața T'ien-an-men, din Beijing. Vorbea cursiv mandarina, limba națională a Chinei. El a inițiat lucrarea prin radio și televiziune în China și Taiwan. A înregistrat 1.200 de emisiuni, dintre care multe sunt difuzate și astăzi. Helen a tradus înregistrările *The Bible in Living Sound* în chineză. În total, fratele Lee a lucrat peste 50 de ani în China, Hong Kong și Taiwan.

Adventist Review, 8 ian. 1998

O delegație adventistă a făcut un sondaj cu privire la creștinism în China. Principalul scop al vizitei a fost întâlnirea conducătorilor adventiști cu oficialitățile și cu conducătorii adventiști din China și evaluarea nevoilor lucrării noastre, prin cunoașterea lor în mijlocul poporului și culturii chineze.

Echipa a vizitat șase biserici adventiste care au aprobat să țină servicii divine în Sabat. Alte grupări protestante din așa-numita The Three-Self Movement țin adunări duminică. The Three-Self Movement este organizația finanțată de stat, care îi cuprinde pe toți creștinii.

De când a fost redată libertatea religioasă în China, la sfârșitul revoluției culturale, biserica cunoaște o creștere fenomenală. Se estimează că în prezent sunt 10 milioane de creștini protestanți în

China, față de 700.000 de membri în anii 1950. Există 12.000 de biserici deschise pentru închinare publică. Pe lângă acestea, în toată China, sunt încă 25.000 de locuri de închinare. Adventiștii numără peste 230.000 de membri, care se închină în 600 de biserici.

Formarea pastorilor tineri este una dintre principalele nevoi în China, spune fratele P. D. Chun, președintele Diviziunii Asia de nord-Pacific. Creștinii protestanți din China au înființat 17 seminare teologice, inclusiv Seminarul Teologic din China de est, care a fost vizitat de cei zece membri ai echipei. Nouă studenți adventiști învață la acest seminar, care are în total 100 de studenți.

„A fost o vizită foarte folositoare pentru conducătorii bisericii noastre, care pot face planuri să ajute bisericile creștine din China”, spune fratele Chun. „China prezintă o provocare enormă pentru Biserica Adventistă Mondială.”

Adventist Review, 12 feb. 1998

Biserica din Corea crește în pofida crizei economice.

Deși declinul economic are efecte grave asupra țării, conducătorii Bisericii Adventiste din China cred că biserica va crește.

„Până acum, s-a raportat că au fost botezate 6500 de persoane. Numărul membrilor adventiști din Corea s-a ridicat astfel la 145.000, adică un adventist la 670 de locuitori. Acești membri se închină în 670 de biserici”, spune B. S. Um, secretarul Uniunii Coreene.

K. D. Kim, trezorerul uniunii, spune că zecimea intrată în 1997 a crescut cu 18 % față de anul 1996, o creștere substanțială având în vedere deprecierea monedei naționale în raport cu monedele străine.

Situația economică afectează însă programul de angajări al bisericii. Pentru 1998 nu sunt prevăzute creșteri salariale, nici noi angajări de personal administrativ. Numărul pastorilor va

crește foarte puțin, față de cel al membrilor.

Totuși, conducătorii adventiști rămân optimiști și au „un spirit încrezător și curajos” în ce privește viitorul. Această atitudine este demonstrată clar de S. W. Han, președintele uniunii, care și-a afirmat dorința puternică de înființare a unei școli sanitare la Universitatea Adventistă Sahmyook din Corea.

Adventist Review, 12 feb. 1998

Adunări disidente din Ucraina se reunesc cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Două comunități ale adventiștilor din Mișcarea de Reformă s-au reunit cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în Ucraina. Grupările reformiste se despărțiseră de Biserica Adventistă în 1928.

Cu ocazia unor ceremonii care au avut loc pe 12 octombrie și pe 15 noiembrie 1997, bisericile reformiste de la Nikopol și de la Pervomaisk, s-au unit cu bisericile adventiste locale.

Primul pas spre reunire a fost ținerea de seminarii cu pastorii reformiști. Un alt pas important a fost căsătoria unei membre a bisericii adventiste cu un pastor reformist. El și-a schimbat concepțiile anterioare și i-a influențat pe cei pe care îi învăța.

Cele două organizații religioase nu se deosebesc mult în ce privește doctrina. Stilul de viață reformist este mai conservator.

Vorbind despre serviciul de împăcare, Vladimir Prolinsky, director pentru Misiunea Globală în Uniunea Ucraineană, s-a referit la atmosfera constructivă: „S-a întâmplat ceva foarte emoționant în ziua aceea. Membrii din două biserici care în trecut se împotriveau una alteia au promis că îi vor servi lui Dumnezeu împreună, că vor sprijini unitatea și că vor crea un spirit de toleranță și de înțelegere. Oamenii au simțit în acea zi o atmosferă cerească”.

Adventiștii reformiști din Belgorod-Dnestrovski și-au exprimat dorința de a se uni cu biserica și se poartă discuții cu alte trei grupări reformiste.

Adventist Review, 15 ian. 1998

Universitatea Loma Linda lansează o nouă revistă despre vegetarianism.

Fiecare număr din *Vegetarian Nutrition and Health Letter* va conține un articol despre un subiect de larg interes, scris de experți de seamă în nutriție, precum și informații despre cele mai recente cercetări.

„Până acum, nici o publicație a vreunei universități nu s-a ocupat exclusiv de vegetarianism”, spune Patricia Johnson, decan adjunct al Școlii de Sănătate Publică din cadrul Universității Loma Linda. „Având în vedere că numărul de vegetarieni este în creștere, este mai multă nevoie decât oricând de informații precise prezentate într-un mod ușor de înțeles, așa încât consumatorii să le poată folosi în scopuri practice.”

Adventist Review, 15 ian. 1998

Președintele Indiei își exprimă aprecierea față de adventiști.

Cu ocazia unei întâlniri cu președintele Diviziunii Asia de sud, Ronald D. Watts, președintele Indiei, K. R. Narayanan, și-a exprimat aprecierea pentru aportul Bisericii Adventiste în folosul țării.

Narayanan s-a referit la Spitalul Adventist Ottapalam din Kerala, deoarece din acest district a fost ales prima dată în parlament. De asemenea, și-a exprimat aprecierea pentru contribuția Agenției Adventiste pentru Refacere și Dezvoltare (ADRA), care a făcut foraje pentru a ajuta la furnizarea apei potabile. În conversația sa cu Watts, președintele indian și-a prezentat filozofia cu privire la integritate și onestitate în viața publică.

„Sunt foarte bucuroși pentru că am avut posibilitatea să mă întâlnesc cu dl Narayanan”, a spus fratele Watts. „Domnia sa conduce cel mai mare stat democratic din lume, cu o populație de 950 de milioane de locuitori, așa că are un program foarte încărcat. M-am bucurat pentru că am putut să mă rog pentru domnia sa și pentru responsabilitatea sa de a conduce poporul indian în secolul douăzeci și unu.”

La această întâlnire, care a avut loc pe 8 decembrie 1997, fratele Watts a fost însoțit de John W. Wycliffe, care lucrează la Conferința Generală. Wycliffe, membru în comitetul executiv al Diviziunii Asia de sud, este din Kerala și îl cunoaște personal pe președinte.

Adventist Review, 26 mar. 1998

Prețul estimativ corect pentru cazare și masă la casele de odihnă de la Sovata și Vatra Dornei este de 50.000 lei pe zi de persoană, nu 25.000 lei, cum se anunțase în numărul din februarie al *Curierului Adventist*.

Radio Vocea Speranței - programul pe unde scurte. Începând cu data de 29 martie 1998, emisiunile transmise de Radio Vocea Speranței, post care aparține Bisericii Adventiste, pot fi recepționate zilnic, între orele 19:00 și 20:00, pe lungimea de undă de 49 m, cu frecvența de 5890 kHz.

Patru titluri noi de casete audio înregistrate de Radio Vocea Speranței. Radio Vocea Speranței a pregătit o nouă serie de casete audio, cu următoarele titluri: *Ramuri de lumină și Vis de iarnă - melodii prelucrate, respectiv compuse, și interpretate de Adrian Stroici, Experiențe din Filipine*, volumul II și *Puterea Credinței*, volumul III - povestiri pentru micii și marii, prezentate de Lucian Cristescu.

Casetele pot fi procurate de la centrele de carte ale Casei de Editură Viață și Sănătate,

din fiecare conferință, precum și de la Radio Vocea Speranței, din București, strada Maica Domnului 2, bloc T58, scara 2, ap. 59-60, sector 2, cod 72223.

Diplomați români în vizită la Conferința Generală. În ultima săptămână a lunii ianuarie, Departamentul Libertatea Religioasă și Relații Publice și Asociația Internațională pentru Libertatea Religioasă, de la Conferința Generală, au fost gazda a patru demnitari români: dr. Negrei, consilier special al președintelui Republicii Române pentru sănătate, educație și religie, asistentul său, dr. Grosu, dr. Angheliescu, secretar de stat pentru probleme religioase, și dr. Pop, ministru consilier la Ambasada României în Statele Unite.

Acești domni au avut întâlniri, la Washington, cu lideri politici și conducători religioși. De asemenea, au avut ocazia să cunoască mai mult despre credința noastră, participând la serviciile divine de la biserica adventistă Spencerville, precum și cu ocazia vizitelor la spitalul Washington Adventist și Shady Grove și în întrevederile cu conducătorii Bisericii Adventiste, la Conferința Generală.

Rugați-vă pentru conducătorii României, care caută să înțeleagă mai bine și să promoveze într-o măsură mai mare libertatea religioasă.

Buletinul președintelui Conferinței Generale, 2 februarie 1998

Creștere masivă a Bisericii Adventiste în Mexic. În ceea ce Biserica Adventistă numește un „Festival al botezurilor”, au fost botezați peste 7.000 de noi membri în Mexic, în ultima parte a lunii ianuarie. Se cuvine să-i amintim în mod special pe cei 3.000 care s-au alăturat bisericii în regiunea Chiapas, în care au avut loc lupte civile și omoruri, în ultimele luni. Mai mulți adventiști și-au pierdut viața

pentru că au refuzat să se alăture unui grup înarmat, de luptători de gherilă.

Cea mai mare parte a noilor membri se alătură bisericii în sudul țării. Pe 24 ianuarie, au fost botezate mai mult de 2.400 de persoane la Chetumal și alte 1.100 la Villa Hermosa, Statul Chiapas. La Tapuchilla, au fost botezate peste 1.900 de persoane. În săptămâna următoare, numărul celor botezați la Veracruz și la Posa Rica s-a ridicat la peste 1.400.

„Am fost adânc mișcați de mărturia extraordinară a membrilor noștri, care le împărtășesc altora credința lor. Aceasta se datorează în cea mai mare măsură faptului că pastorii îi inspiră pe membrii bisericii să le prezinte Evanghelia vecinilor lor. Creșterea este la ordinea zilei pentru adventiștii mexicani”, spune fratele Ralph Thompson, secretarul executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste.

La ceremoniile de botez din Mexico, la care a participat fratele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, pe 13 și 14 februarie, s-au alăturat bisericii alți 840 de membri. La serviciul divin de pe 14 februarie, stadionul a fost plin la întreaga sa capacitate, de 17.000 de locuri.

Biserica Adventistă din Mexic numără în prezent peste 500.000 de membri.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 17 februarie 1998

Primul conducător adventist străin care predică într-o biserică din Beijing după zeci de ani. Primul conducător de naționalitate străină al Bisericii Adventiste, căruia i s-a permis să predice după zeci de ani, a vorbit în biserica centrală din Beijing, China, pe 28 februarie.

Dr. Jan Paulsen, de naționalitate norvegiană, este vicepreședinte general al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Am fost pur și simplu încântat pentru că

am avut această ocazie să vorbesc”, a spus el. „Peste 800 de persoane, între care mulți tineri, au fost prezente în biserică. Numărul membrilor bisericii s-a dublat în ultimii patru ani și se așteaptă ca, până la sfârșitul anului 1998, să depășească 1.000.”

Biserica Adventistă, ca toate celelalte organizații religioase, nu are statul legal aparte în China. Cu toate acestea, peste 230.000 de persoane se declară adventiste.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 10 martie 1998

Biserica sărbătorește succesul „Mișcării celor 1.000 de misionari”. La doar cinci ani de la inaugurarea acestui program în Filipine, pe un teren defrișat, „Mișcarea celor 1.000 de misionari” și-a atins cel mai important scop.

Pe 7 martie, conducătorii ai Bisericii Adventiste din Filipine și de la Conferința Generală s-au întâlnit pentru a participa la cea mai recentă festivitate de absolvire, după care încă 68 de misionari tineri vor lucra în cadrul acestui program. Finanțat de conducerea locală a bisericii, programul a avut un succes rapid, peste 1.000 de voluntari adventiști tineri oferindu-se să lucreze în cadrul acestui plan.

„De trei ori pe an, alți misionari tineri pleacă, oferindu-se să lucreze pentru Domnul un an din viața lor”, spune fratele Jan Paulsen, vicepreședinte al Conferinței Generale. „Contribuția lor îmi întipărește în minte faptul că încheierea lucrării Evangheliei aparține tinerilor.”

De la inaugurarea programului, în 1993, cei peste 1.000 de voluntari tineri au fost trimiși doi câte doi în regiuni în care biserica încă nu a lucrat. În această perioadă, 10.800 persoane s-au alăturat Bisericii Adventiste ca rezultat al activităților lor și au fost înființate peste 140 de biserici.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 10 martie 1998